

İşçi Sınıfı Mücadelesi ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

İşçi sınıfının mücadelesinde bu dönemde öne çıkan bazı yönler bulunuyor. Değişik iş-kollarından işçilerin, başlayan direnişlerin ve sendikaların yeterince örgütlü bir birliktelik sağlayamaması bunlardan bir tanesidir. Alınan grev, iş durdurma ve yavaşlatma kararlarının hayata geçirilmesinde yaşanan sıkıntılar buna önemli bir örnektir.

Yoğunlaşan saldırılar ortaklaşmanın koşullarını zorlamaktadır. Fakat yine de değişik iş-kollarındaki ve farklı sendikalardaki direnişlerin

mücadeledeki birliğini sağlayacak politika ve araçlara olan ihtiyaç her geçen gün artmaktadır.

Dönemin öne çıkan yanlarından birisi ise, işçi sınıfının ekonomik-demokratik temelli mücadelesinin taşıdığı sınırların geniş kitlelerce görülmeye başlanmasıdır. Özellikle de kriz koşullarında egemenlerin ve devletin aldığı tutum, ekonomik-demokratik mücadele daha ileri bir noktaya taşınmadığında işçi sınıfı için kalıcı bir başarının mümkün olmadığı görülmektedir.

**Devrimci
Demokratik
Sendikal
Birlik
Bülteni
Şubat 2010
Fiyatı: 1 TL**

4/C KALDIRILSIN, SÖZLEŞMELİ KÖLE OLMAYACAĞIZ!

Şimdi TEKEL ve Tek Yumruk Olma Zamanı
Sayfa 3

Genel Grev Hakkında
Bilinmesi Gerekenler
Sayfa 4

Belediye-İş 2 Nolu Şube
9. Olağan Kurulu
Sayfa 5-6

DDSB Öncülüğündeki
Panellerin Amaç
ve Öncelikleri
Sayfa 9

Sömürüde Bile Eşitlik Yok
Sayfa 10

Modern Köle Pazarları
Sayfa 12

Haklarımızı Öğreniyoruz
Sayfa 14

Şimdi TEKEL ve Tek Yumruk Olma Zamanı

17 Ocak Ankara Mitingi ve 4 Şubat'taki 1 günlük iş bırakma eyleminde Türk-İş yönetiminin gerçek niyeti az çok görülmüş oldu. İşçiler Ankara'da kürsüyü işgal ederek sınıfsal içgüdülerini ve tepkilerini ortaya koydular. 4 Şubat'ta ise yaygın eylemliklere karşın üretimden gelen güç yeterince kullanılmadı.

Bu durum işçilerin azmini ve direnişi zamana yayarak kırmaya dönük planlar yapan hükümetin işine geliyordu. Türk-İş yönetimi de bu durumdan pek rahatsız görünmüyordu. Dahası Türk-İş'in kendi içerisindeki bürokratik rekabet alınan eylem ve grev kararlarının etkili olmasını engelleyen bir başka etkendi. Bu koşullarda direniş canlandırılmalı ve sonuç alabilmesi için eylemler ileri taşınmalıdır. En başta da TEKEL işçileri belli bir mekana ve eylem tarzına hapsolmaktan kurtulmalıdırlar.

“1 Mayıs düşüncesinin dayandığı muhtemem temel, proleter kitlelerin kendi kendilerine, doğrudan ileri adım atmalarıdır; (...) milyonlarca işçinin gerçekleştirdiği siyasal kitle eylemidir.” Rosa Luxemburg

MERHABA

Biraz geç de olsa bültenimizin yeni bir sayısıyla daha birlikteyiz. İşçi sınıfı ve emekçilere saldırıların yoğunlaştığı, daha da önemlisi mücadele ve direnişlerin hızla geliştiği bir zaman aralığında, **1 Mayıs** aracılığıyla sesimizi işçilere duyurmak daha önemli bir hal aldı. Gündemin yoğunluğu kadar yayın periyodu-

muzun uzunluğu da birçok konuya yer verememizi engelliyor. Yer veremediğimiz yazı ve haberler için okurlarımızdan ve özellikle TEKEL işçilerinden anlayış bekliyoruz.

Yayınımıza olan talep artarken doğal olarak periyodumuz ve yayın çizgimiz de tartışma konusu oluyor. Bültenimizi bir aylık periyoda ulaştırmak şu an ilk hedefimiz durumundadır. Bunun için yazı, haber, fotoğraf akışına ve bültenimizin ücretlerinin geri dönüşüne ilişkin duyarlılık çağrımızı yineliyoruz. Bu duyarlılığın doğrudan işçi sınıfı içerisindeki çalışmamızı bağlayan, bu çalışmada yayına verilen önemi yansıtan bir nitelik taşıdığı unutulmamalıdır.

Sözlerimize işçi sınıfının önderlerinden

Rosa Luxemburg'un 1 Mayıs üzerine ifadelerine yer vererek başlamayı uygun gördük. Bu ifadeler bültenimiz 1 Mayıs'ın ve onun temsil ettiği Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in mücadele çizgisini de tanımlamaktadır. Proleter kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin siyasal mücadeleye taşınması, mücadelede üstlendiğimiz en önemli niteliklerdir. Bu nitelik bugün TEKEL'den Esenyurt'a, deri işçilerinden güvencesiz işçilere dek her geçen gün gelişmektedir.

Yeni bir sayımızda buluşmak umuduyla başta TEKEL işçileri olmak üzere direnen ve mücadele eden tüm işçilere başarılar diliyor, onları selamlıyoruz.

www.devrimcidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com

ddsbirlik@gmail.com

Deri işçileri TEKEL için üretimi durdurdu

4 Şubat Perşembe günü TEKEL işçilerinin taleplerinin karşılanmamasına karşı direnişin 52. gününde yurt genelinde yapılan “bir günlük çalışmama hakkını” kullanan işçiler arasında deri işçileri de yerini aldı.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde Deri İş Sendikası'nın örgütlü olduğu tüm işyerlerinde bir günlüğüne üretim durduruldu. Eski traktörler durağında sabah 08.00'de toplanmaya başlayan deri işçileri buradan başlattıkları yürüyüşü yaklaşık beş kilometre mesafe uzakta bulunan Tuzla Şube binasına kadar sürdürdüler. Organizeden çıktıktan sonra yolu trafiğe kapatan deri işçileri önde genel merkez pankartı ve arkasında “Birlik-Mücadele-Zafer”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” pankartları ile Tuzla Şube flamalarını taşıdılar.

Yürüyüş güzergâhında Aka Deri firması önünde duran kitle burada atılan arkadaşlarının işten atılmasını protesto ettiler. Aka Deri'de 19 Ocak 2010 tarihinde 4 işçiyi işten atan işverene karşı atılan işçiler direnişe geçtiler. Tuzla Şube Başkanı Binali TAY burada işçilere bir açıklamada bulundu. Binali TAY Aka Deri işverenin her yıl aynı senaryoyu tekrarladığını, daralmaya gidiyorum diyerek işten attığı işçilerin sendikal örgütlülüğe sahip çıkan işçiler olduklarını, Aka Deri işverenin sendikal örgütlülüğü tasfiyeye çalıştığına dikkat çekti. Atılan işçiler geri alınmaya kadar direnişle-

rini sürdüreceklerini söyleyen Binali TAY işverenin tutumunu değiştirmesi gerektiğini ifade etti.

Yürüyüşe Aka Deri önünden devam eden işçilerin yürüyüşüne geçtikleri mahallelerden de katılım oldu ve yürüyüş korteji giderek büyüdü. Yer yer halktan alkışlı destek de sunuldu. Sendika binası önüne kadar yaklaşık bir saat yürüyüşten sonra ulaşan deri işçileri

sendikanın Tuzla Şube binası önünde toplandılar. Burada T.Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa SERVİ ve Tuzla Şube Başkanı Binali TAY birer konuşma yaptılar.

Genel Başkan Musa SERVİ yaptığı konuşmada bir dönemden sonra konfederasyonların bir araya gelmelerinin önemli olduğunu, yaşanan saldırıların ancak bir arada verilecek mücadele ile başarılı olabileceğini söyledi. 4/C uygulamasının kölece koşullarda çalışmak olduğunu altını çizdi.

Tuzla Şube Başkanı Binali TAY da devam eden pek çok direniş olduğuna ve sadece Tekel işçileri için değil diğer direnişte olan işçiler içinde bu eylemin yapıldığına değindi. İş cinayetleri yaşanıyor ve iş güvenliği tedbirlerini almayan işverenler ellerini kollarını sallayarak aramızda dolaşıyorlarken, yasa dışı işçi çalıştırmıyorlarken hukukun hiçbir şey yapmadığını ancak söz konusu TEKEL işçileri kölece çalışma koşullarını kabul etmedikleri için yaptıkları eylemin “yasa dışı” olarak nitelendirilmesinin kabul edilemez olduğunu söyledi.

Şube önünde yapılan açıklama bittikten sonra Saraçhane mitinginde Tuzla'dan katılım sağlandı. Pankart ve flamaları ile kortej oluşturulmasından sonra yürüyüşe geçildi. Unkaparı girişinden korteje dahil olan deri işçileri büyük kortejle birlikte Saraçhane alanına giriş yaptı.

DİRENİŞTEKİ İŞÇİLERLE ULUSLARARASI DAYANIŞMA BÜYÜYOR

✓ **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu Konseyi** uzun zamandır direnişlerini sürdüren Esenyurt Belediyesi çalışanlarını desteklemek amacıyla bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın amacının, direnişteki işçilerin desteklemek, direnişin sahiplenilmesi için Avrupa'da kamuoyu oluşturma ve Esenyurt belediyesinin, işçilerin örgütlenmesine karşı gösterdiği düşmanca tutumu kınamak olduğu açıklandı.

✓ 29-30 ve 31 Ocak Günleri Her Yer TEKEL, Her Yer Dayanışma şiarıyla Dortmund Çağrısı yayınlayan **Gıda İşçileri Sendikası (NGG)**, dünya emek örgütlerini dayanışmaya ve AKP hükümetini dünya halklarına şikâyet etmeye çağırdı.

Yapılan açıklamada meslek örgütleri, dernekler, partiler konsolosluklara giderek siyah çelenk bırakmaya ve Ankara hükümetini protesto mektubu vermeye davet edildi.

✓ Yaşanacak Dünya, ATİK, AvEG-KON, ADHK, YEK-KOM'dan oluşan **Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu (DEKÖP-A)** bir bildiri yayınlarak, TEKEL işçilerinin hepimiz adına geleceğimize sahip çıktığını, bu nedenle Avrupa'da dayanışma hareketinin geliştirilmesi gerektiği belirtildi. Şimdi bütün gücümüzle, bütün varlığımızla ve ruhumuzla TEKEL işçilerinin yanında olmalıyız denen bildiri, “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi” ve “TEKEL işçilerinin direnişini bulduğumuz her alan taşıyalım” sloganlarıyla son buldu.

✓ Dört bin işçiyi temsil eden **Selanik Bölgesi Belediye İşçileri Sendikası (Yunanistan)**, işçilerin haklarını gasp etmesi nedeniyle Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu ve Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu'nu kınadı. Sendika açıklamasında örgütlenme hakkına saldırıların durdurulmasını, belediyenin bu hakka riayet etmesini, işten atılanların geri alınmasını ve sendikanın işçilerin örgütü olarak tanınmasını talep etti.

ŞİMDİ TEKEL VE TEK YUMRUK OLMA ZAMANI!

2010 yılına, ülkenin bütün gündemlerine rağmen, en ön sırayı haklı olarak bırakmayan “**TEKEL İşçilerinin Direnişi**” ile girildi. Ekonomik krizle birlikte saldırılarını yoğunlaştıran emperyalizm ve yerli uşağı AKP hükümeti krizden kurtulma hamleleri yaparken, diğer yandan içinde bulunduğu siyasal kriz derinleşmektedir. Artık takkesi düşen AKP, işçi ve emekçiler nezdinde uşaklığını yaptığı emperyalizmle birlikte imajını oldukça zedelemiştir. Her ne kadar ülkeye müdahalede, emperyalizmin dönemsel çıkarları ve yeni konjonktürel ihtiyaçlar doğrultusunda hassasiyet gösteren ülke durumunda olursa da, artık yaşanan ekonomik krizin ve getirdiği siyasal krizin saklanacak bir noktası kalmamıştır. Süreci biraz daha uzatmak adına emperyalist efendilerine ölümüne biat eden AKP, bütün kurumlarıyla beraber tepeden tırnağa her gün yeni saldırılar peşindedir. Özelleştirme ve kamu işletmelerinin sermayeye peşkeş çekilmesi temelinde gelişen sürece müdahale eden TEKEL işçileri birçoğunu şaşırarak(!) dirençlerine direnç, işçi ve emekçilere moral katmaktadır.

İçinden geçtiğimiz sürecin genel hatları düşünülürken TEKEL direnişi, önümüzdeki sürece rengini verebilecek bir direniş olarak tarihe düşmüş, ülke halkı tarafından sahiplenilmiştir. Geçen her gün de bu sahipleniş genişlemektedir. Desteğin genişliğini, halkın tüm kesimlerine yönelen saldırılara karşı bir birikme olarak da görebiliriz. **Ardı ardına gelen zamlar**, sağlık çalışanlarını kölece çalışma koşullarına tabi tutan “**Tam Gün Yasası**”, hazırlanan “**Sendikalar Kanunu**”, yine hazırlanan ve bugünlerde meclise sunulmayı bekleyen “**Özel Kölelik Bürolarını**” tam teşekküllü devreye sokacak yasa, **eczacılara dayatılan tekli sözleşme**, **vergi yükünün halkın sırtına yıkılması** gibi birçok uygulama halkın tepkisini açıklamaktadır. Bunların yanı sıra devletin TEKEL, İtfaiye, demiryolu işçilerine saldırılarını, Kürt halkına yönelik saldırıları, linç girişimleri ve tüm demokratik güçlere dönük baskıları belirtmek gerekir.

Egemenlerin hamlesini boşa çıkarabilecek her eylem, mücadele ve direniş önemsenmeli ve daha da büyümesi için çalışılmalıdır. TEKEL işçileri sendikalı olmaları nedeniyle belli bir mücadele ve örgüt deneyimine sahiptiler. Bu durum onların gücünü yaratan önemli etkenlerden birisidir. Ancak karşılaştıkları saldırının boyutu onları bugüne kadarki bilgi ve deneyimlerinin ötesinde bir direniş çizgisine taşıdı. Kararlı di-

renişleri ve ardından halktan aldıkları destek, tam da fiili-meşru mücadelenin yol ve araçlarına dönüştü. TEKEL direnişi ve son dönem öne çıkan eylemlilikler bu çizginin daha da gelişmesine katkıda bulundu. Bundan sonrası için mücadele biçimlerinin zenginleştirilerek fiili-meşru mücadelenin ilerletilmesi bir görevdir.

Hükümetin başbakanı R. T. Erdoğan “**yan gelip yatarak para kazanma dönemi bitti**” derken aslında gelecek süreçle ilgili tüm işçi ve emekçilerin sırtındaki sömürünün katmerleştirileceğini açıklamış oluyor. Maliye Bakanı **Mehmet Şimşek** ise hükümetlerinin hatasının “**merhametli olmak**” olduğunu belirtirken, cop ve gaz bombasının yeterli gelmediğini, daha da fazlasını yapmaya ne kadar istekli olduklarını ortaya koyuyor. Ne var ki, TEKEL işçisi “inatçı çıkmış” ve tüm halkın desteğini almıştı. Fakat daha ilerde işçi ve emekçilerin yeni saldırılara maruz kalacağı bugünden görülmektedir. TEKEL direnişi objektif olarak mücadele biçimlerini daha çetin ve ileri bir noktaya taşımıştır. İlerleyen süreçte işçi sınıfı ve halkın bu

Ankara DDSB'nin
TEKEL işçilerine ziyareti

düzeğin altına düşmemesi gerekmektedir. Zira devlet de sözkonusu düzeğin üstünde saldırı hamleleri gerçekleştirmeye çalışacaktır. Kısacası süreç daha sıkı örgütlenenin, daha çetin bir mücadeleyi göze alanın ve uygulamaktan geri durmayanın kazançlı çıkacağı bir süreçtir. TEKEL direnişinin güncel anlamı dışında dönemsel anlamının bu şekilde tarif edebiliriz.

Bir başka ve önemli nokta ise TEKEL işçilerinin Türk-İş'in sarı ve devlet yanlısı yönetimine rağmen, sendikal bürokrasiyi bir anlamda boşa çıkartacak ve gerçek yüzlerini teşhir edecek kadar enerji açığa çıkarmış olmalarıdır. Türk-İş yönetimi direnişi en başından itibaren bir yandan hükümetle gelecek süreç açısından pazarlık konusu yapmaya çalışırken, diğer yan-

dan “okun yaydan çıkmasının” korkusunu yaşamaktadır. Çünkü okun yaydan çıkması Türk-İş yönetiminin koltuklarını kaybetmesini de beraberinde getirecek ve devlet her halükarda gereken cezayı kesecektir. 17 Ocak Ankara Mitingi ve 4 Şubat'taki 1 günlük iş bırakma eyleminde Türk-İş yönetiminin gerçek niyeti az çok görülmüş oldu. İşçiler Ankara'da kürsüyü işgal ederek sınıfsal içgüdülerini ve tepkilerini ortaya koydular. 4 Şubat'ta ise yaygın eylemliklere karşı üretimden gelen güç yeterince kullanılmadı. Bu durum işçilerin azmini ve direnişi zamana yayarak kırmaya dönük planlar yapan hükümetin işine geliyordu. Türk-İş yönetimi de bu durumdan pek rahatsız görünmüyordu. Dahası Türk-İş'in kendi içerisindeki bürokratik rekabet alınan eylem ve grev kararlarının etkili olmasını engelleyen bir başka etkeni. Bu koşullarda direniş canlandırılmalı ve sonuç alabilmesi için eylemler ileri taşınmalıdır. En başta da TEKEL işçileri belli bir mekana ve eylem tarzına hapsolmaktan kurtulmalıdırlar.

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarına saldırılar artarken, tüm halkın yaşam koşullarında yaşadığı gerileme bize TEKEL'in ilk olmadığı gibi son da olmayacağını göstermektedir. Bu süreç siyasi iktidarları olduğu kadar işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenmelerini de yeni değişimlere zorlayacaktır. Aynı yapılarla ve aynı mücadele anlayışlarıyla devam etmek zorlaşmaktadır. Dönemin ihtiyaçlarına yanıt olacak şekilde politika ve araçlar üretilemediğinde işçi sınıfı ve halkın kendiliğinden hareketinin gerisinde kalacaktır. Bu süreçte işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik-demokratik mücadeleleri için seferber olmak ancak bununla yetinmemek zorunlu bir önkoşul haline gelmiştir. Mücadeleyi kendi dar sınırlarından çıkararak bir bütün olarak işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluş mücadelesine doğru yönelmek gereklidir. Bugün bu yönelimin gelişimi henüz küçük ve parçalı bir nitelik gösterse de ilerleyen sürecin gelişen eğilimi olacağı akıldan çıkarılmamalıdır.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

25 Kasım'daki emekçi grevinin ardından TEKEL işçilerinin kararlı direnişleri "Genel grev, genel direniş" gibi sloganların yaygın bir biçimde dillendirilmesine yol açtı. Genel grev adıyla lanse edilen ancak üretimin durdurulma oranı, katılım ve eylemlerin biçimi bakımından bu etkiyi göstermeyen son eylemler, kaçınılmaz olarak bu konuda bir kafa karışıklığının yaşanmasına neden oluyor. Burjuva medya şimdiden genel grevin etkisinin pek hissedilmediği üzerinden anti-propagandalara başlamış bulunuyor. Bu durum genel grev gibi bir eylem biçiminin içinin boşaltılmasına, işçi ve emekçilerde "işe yaramıyor" düşüncesinin oluşmasına hizmet etmektedir. Ancak bunun oluşmasında sadece burjuva medya ya da sendikaların tutumunu gerekçe göstermek doğru değildir.

Sınıf adına hareket ettiğini söyleyen birçok sendikal ve siyasi kurum da bu hataya düşmekte, yanlış bir algının oluşmasına hizmet etmektedir. Genel grevin bunca dillendirildiği ancak somut etkisinin yeterince görülemediği koşullarda genel grevin ne olduğunu DDSB'nin "Genel Grev Nedir? Ne Değildir?" adlı broşürüne dayanarak paragraflar halinde anlatmaya çalışacağız. Bu gereklilik bugünkü TEKEL direnişi için olduğu kadar gelecekteki direniş ve grevler için de geçerlidir.

► Genel grev, basit ve her zaman başvurulacak bir eylem biçimi değildir. Bir fabrikayla, tek bir işyeriyle sınırlı olan, görece küçük ve kısmi bir sorun için genel grev gerekmez. Ancak diğer yandan, bütün işçileri hatta bütün halkı ilgilendiren genel bir sorun için, genel ve acil bir talep için tek bir işletmenin ya da sadece birkaç fabrikanın grev yapmaları da yetmez.

Örneğin bir fabrikada iş kazaları ve tedbir alınmaması nedeniyle grev gerçekleştirilebilir ve bu başka fabrikalardaki işçiler tarafından da desteklenebilir. Bu durum değişik işyerlerinde farklı zamanlarda gündeme gelebilir. Bunlar sadece grev ve destek grevi olarak tanımlanabilir. Fakat 1 Mayıs'ın "işçi bayramı" olarak kabul ettirilmesine, hayat pahalılığına, siyasal baskılara ya da iş yasalarına karşı bir talebin kabul ettirilmesi için genel grev gerekir. Çünkü bunlar bütün halkı ilgilendiren sorunlardır ve bunları elde etmek için olabildiğince büyük güçleri harekete geçirmek gerekir.

► Genel grevin farklı durumlarda ekonomik veya siyasal yanları öne çıkabilir. Örneğin ücretler, işten atılmalar, iş yasaları, zam ve vergilerle ilgili bir genel grev esas olarak ekonomik niteliklidir. Ancak savaşa karşı anayasanın değiştirilmesi ya da hükümetin istifaya zorlanması amacına dönük genel grevlerin siyasal yönü daha ağır basar. Bu farklı yönleri belirleyen genel grevin amaçları olsa da ekonomik ve siyasal yönlerin birbiriyle bağlantılı olduğu unutulmamalıdır.

► Genel grev, ilk önce coğrafi, bölgesel bir nitelik gösterebilir. Fakat asıl genel grev, bütün

ülkeye yayıldığında gerçek boyutlarına ulaşabilir. "Genel"liği birinci olarak buradan gelir. Bir iki büyük şehirde yapılan greve, bütün işçiler katılmış olsa bile bu bir genel grev boyutuna ulaşmaz.

► Genel grevde yediden yetmiş herkesin katılmış olması koşulu da aranmaz. Böyle bir şey hiçbir zaman olmaz. Hatta, sayısal olarak çoğunluk da katılmamış olabilir. Ama ülkenin her yerinden katılımların olduğu ve üretimden gelen gücün ciddi anlamda kullanılabildiği bir grev genel grev sayılabilir.

Genel grev sadece bir işçi grevi de olabilir. Gerçekte ise sadece işçilerin katıldığı bir grev pek olmaz. Toplumun duyarlı, bilinçli, aktif politik

GENEL GREV HAKKINDA BİLİNMESİ GEREKENLER

güçleri bu greve katılarak onu salt bir işçi grevi olmaktan çıkarırlar. Genel grev aynı şekilde sadece memurların, kamu çalışanlarının bir grevi de olabilir. Hatta memurlar içerisinde sadece "sağlık" işkolundakilerin bir genel grevi de olabilir. Ancak bunları genel grev olarak adlandırsak böylesi kendi içerisinde bir kısmılığı barındırırlar. Bu iyi tanımlanmalı ve bilinmelidir. **Ve esas olarak genel grev, bütün işçi sınıfını ve diğer halk sınıfları ve tabaklarını kapsayan bir eylem olarak düşünülmelidir.**

► Grev en başta bir işçi eylemidir. O geleksel bir işçi eylemidir ve işçi sınıfı tarafından yaratılmıştır. Fakat tek biçimli bir eylem değildir. Grevin tek biçimli olmaması, yaygınlık kazanan bazı eylemlerin grev olarak tanımlanmasına yol açmamalıdır. Uyarı amaçlı protesto eylemleri bunlardan biridir. Her eylem grev değildir, genel grev ise hiç değildir. Grevin birçok biçimi bulunabilir ancak onun temel biçimi üretimi durdurmaktır. Grevin, özellikle de genel grevin özünde bu yatar ama bununla sınırlı değildir. **Grev, genel grev, destek grevi ve protesto grevinin ne olduğu, kimler tarafından, nasıl, hangi biçim ve araçlarla yaşama geçirildiği doğru tanımlanmalı ve kafa karışıklığına izin verilmemelidir.**

► Genel grevde eylem biçimleri çeşitli olabilir. Bu grevin süresi için de geçerlidir. Ancak bu çeşitlilik her somut durumda doğru tercihleri belirlememize engel değildir. "Evlerde oturma"

tavru mu geçerli eylem biçimi olmalı yoksa işçi mitingleriyle, eylemli hareket biçimleriyle grev mi geliştirilmeli? Ya da işçiler ne evlerinde oturmalı ne de miting yapmalı, fabrika ve işyerlerinde mi toplanmalı? Ya da herkes işyerinde toplanırken belirli gruplar meclise veya ilgili bakanlığa dilekçe mi götürmeli? Yoksa işçiler yalınayak yürüyüşlerle hükümet binaları önlerine giderek protesto gösterileri mi yapmalı ya da başka ne yapmalı? Bütün bunlar her grevin kendi somutunda, gün gün ve saat saat gelişmeler takip edilerek netleştirilecek konulardır. Fakat her durumda seçilen eylem biçimlerinin en etkili ve sonuç alıcı biçimler olması önemlidir.

Sonra, her kesim için farklı eylem biçimleri önerilebilir. Örneğin maliyecilerin dairelerine gitmemeleri uygun olabilir, öğrenciler okullarına gitmeyebilir. Fakat işçiler, kimi memurlar işyerlerinde toplanabilir ve buradan harekete geçebilirler. Önemli olan eylem biçimlerinin arasında paralellik olması ve eylemlerin canlandırıcı, coşkandırıcı bir etki gösterecek biçimlerde tutulmasıdır.

► Grev ve genel grev için bir bölünme her zaman zararlı sonuçlar verir. Hükümet, eylemi çok pasif bir biçimde destekleyen kesimi, ilk olarak onları geriletme ve eylemden koparmak ister. Çünkü bu geri eylemli kesim zayıf noktadır. Çok ileri eylemlilikler de bir kopmaya yol açabilir ve geri bilinçli kesimler üzerinde ürkütücü bir etki yapabilir. Doğru olan, eylem biçimlerinin mümkün olan en kararlı biçimlerinin hayata geçirilmesidir. Mümkün olan ise, grevci kitlenin, kendi içerisinde yine de bir kitle olan ileri unsurlarının götürebilecekleri eylemlerdir.

► Ama tehditlerden korkular, meydanlardan kaçılırsa, hükümetin yıldırma önlemlerine pabuç bırakılırsa, işçilerin bir kısmı bozgunculuk ederse, bocalama olursa... hükümet cesaretlenir, daha kararlıca baskı uygular ve eylemi kırabilir. O zaman taleplerini kabul ettirmek bir yana, eldekileri korumak bile tehlikeye düşer. Bastırılmış bir grev ters etki yapar.

► Grevde başarılı olmanın ilk şartı kararlı olmaktır. Hiçbir zaman bedel ödenmeden bir şeyler elde edilmemiştir. Genel grevin yaygınlığı ve yoğun katılımından sonra kararlı ve yalpalamadan sürdürülürse sonuca gidebilir. Kararlılık ise bilinç ve inançla ilgilidir. Genel grev kararı doğru alınmalı ve başarısı için azami çaba harcanmalıdır. Ancak bir genel grev yenilgiyle de sonuçlanabilir. Bu durumda doğru dersler çıkarılmalı, nelerde hata yapıldığı tespit edilmelidir. Diğer yandan kazanmanın kaybetmekle bağlı olduğu bilinmeli umutsuzluğu düşülmemelidir. Bazı başarısızlıkların daha büyük başarıların koşullarını yarattığı unutulmamalıdır. Mücadelenin sadece talep edilen konulardaki sonuçlarına değil genel

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

işçi sınıfı mücadelesindeki kazanımlarına da bakılmalıdır.

► **Genel grev eylemi çok çeşitli biçimlerde uygulanabilir.** Bizde grev deyince, daha çok işyerlerinde, işçilerin çoğunlukla ücret ve birtakım iş ve sosyal güvenlik sorunlarıyla ilgili iş bırakmalar anlaşılıyor. Fakat bu basit bir görüştür. **Genel grev, yerine ve duruma göre hükümeti, hatta iktidarı devirmenin bir yolu olabilir. Ama böyle bir genel grev, işi bırakma biçimiyle sınırlı kalmaz.** Böyle bir talep ileri sürdükten sonra grevciler, iktidarın ayaklarına kadar getirilip kendilerine teslim edilmesini bekleyemezler. Böyle bir genel greve çıkınca iktidarın siyasal, askeri, ekonomik, taktik tüm kurumlarıyla boy ölçüşmek gerekir. O da diyelim hükümeti istifaya zorlamayı amaçlayan ya da bir iş yasasının iptalini isteyen bir genel grev sözkonusu olsun: İşçiler genel grev kararını aldıktan sonra oturup bekleyemezler. Böyle bir durumda gelişmelerin takip edilmesi ve eylemin çeşitlendirilerek ileri taşınması gerekir.

► **Devrim mücadelesi gibi, grev eyleminin öznesi de proletarya, yani işçi sınıfıdır. Grev eyleminin temel biçimi ise üretimi durdurma.** Tabiki bu esas olarak büyük fabrika ve işletmelerde, devlete ait KİT'lerde vb. gerçekleştirilmelidir. Küçük çaplı üretimin gerçekleştirildiği alanlarda üretimin ve pazara mal sunmanın durdurulması, büyük işletmelerdeki gibi bir etki göstermez. Grev eyleminin öz biçimi, sözkonusu bu kapitalist meta üretimi alanlarında üretimi durdurma.

► **Grev her zaman başvurulacak bir eylem biçimi değildir. Hele genel grevin zamanı ve ortamı iyi seçilmelidir.** Nasıl ki bir eylem hükümetin uzun zamandır aradığı fırsatı yaratıp toplu bir saldırı ve hak gaspı için bahane olabiliyor; grev de bazen kendi amacından farklı gelişmelere yol açabilir. Örneğin işçileri toptan işten çıkarmak isteyen bir patron grev ya da benzer eylemler için kendi ajanları vasıtasıyla kışkırtıcılık yapabilir. Fabrikalarını kapatmak amacıyla bir bahane bulmak için kapitalistler tarafından bilerek tertiplenen grevler az değildir.

Hükümetin fazla teşhir olmadığı, kendine güvendiği istikrar dönemlerinde hükümetin daha kararlı davranacağı bilinmelidir. **Patronlar ve sermaye grupları arasında derin çelişmelerin olduğu, ulusal birlik havalarının dağıldığı, hükümet ve "muhalefet" düellosunun kızıştığı bir zaman daha elverişlidir. Öte yandan başta işçi sınıfı olmak üzere halkın istekli ve kararlı olduğunu ortaya koyması gerekir. Halkın eyleminde genel bir canlanma, her tarafta grev, işgal ve boykotlar varsa, bu genel grev için elverişli bir durum demektir. Halkın eyleminde sönme ve gerilemenin olduğu bir zamanda, çok ileri eylem biçimleri her zaman etkili olamaz. Ancak tek tek fabrika ve işletmelerdeki canlılık ve atak mücadele, genel gerilemeyi durdurup tersine çevirebilir.**

Ankara'da TEKEL işçilerinin katılımıyla panel ve ziyaret gerçekleştirildi

İşçi sınıfı ve emekçilere saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, TEKEL işçilerinin katılımı ile Ankara'da, **Devrimci Demokratik Sendikalar Birliği** olarak bir panel gerçekleştirdik. Saldırıların karşısında direnişin ve örgütlenme ihtiyacının öne çıktığı bir süreçte işçi sınıfının sorunlarını ve örgütlülüklerini tartıştık. Panelde **TEKEL işçilerinin yanı sıra Belediye-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Engin Çelik, Sinter ve Kent A.Ş direnişinden işçiler katıldı.**

Açılış konuşmasının ardından iş cinayetlerinde ve işçi sınıfı mücadelesinde hayatını yitirenler için saygı duruşuyla panel başladı. **"İşçi sınıfının mücadelesi ve DDSB, Güvencesiz İşçiler ve Taşeronlaştırma, Haklarımızı Neden Öğrenmeliyiz?"** konularının ele alındığı panele TEKEL işçilerinin soruları ve tartışmaları damgasını vurdu.

İlk gündem üzerine DDSB adına yapılan sunumda, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılara ve direnişlere değinerek işçi sınıfının toplumsal mücadeledeki rolü vurgulandı. Daha sonra işçi sınıfının mücadelesinde DDSB'nin rolü ve örgütlenmesinin aktarıldığı sunumda, mücadelenin başarısı için sınıf sendikacılığı çizgisindeki DDSB saflarında örgütlenmenin önemine değinildi. Daha sonra TEKEL işçileri söz alarak mücadelelerini anlattılar.

Adıyaman Yaprak Tütün'den Mehmet Ak-

baba yaptığı konuşmada; "İlk önce alkol fabrikaları satıldı, buradaki işçiler diğer fabrikalara yönlendirildi. Ancak çiftçiler mağdur oldu, o dönemde eğer çiftçiler örgütlü olsaydı belki de bugün bunlar olmayacaktı. Sonra sigara fabrikaları satıldı ve bugünlere gelindi. Ancak yine de hiçbir şey için geç değil. Bedeller ödenerek kazanılmış hakların kaybedilmesine göz yummamız mümkün değil. Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz ve 4/C'yi kesinlikle kabul etmeyeceğiz" dedi.

Sonrasında söz alan **İstanbul TEKEL'den Metin Arslan** karşılaştıkları engel ve saldırıları aktararak; "Bütün bu saldırılara rağmen biz bu direnişten vazgeçmeyeceğiz. Çünkü 4/C yasası devletin gösterdiği kadar 'masum' değildir. Çalışma süresi 11 ay olarak dillendiriliyor, ancak alt sınır 4 ay yani istendiğinde işverenin sadece en alt sınırdan çalış-

tırmak gibi bir hakkı da var. Tüm sosyal haklarımız ellerimizden alınıyor ve maaşlarımız yarı yarıya indiriliyor. Tüm bunları kabul etmemiz mümkün değil. Bunu direnişe devam edip etmemek konusunda yapılan referandumda bir kez daha göstermiş olduk. Referandumda 9628 kişi devam kararı verirken 55 kişi ise ret oyu kullandı." dedi.

Adıyaman'dan gelen Fatma Altın ise; "9 yıldır yapılan baskılar sonunda bu noktaya geldik. Bu zamana kadar mücadele etmiş olsaydık bunlar olmayabilirdi. Ancak her ne kadar geç kalmış olsak da mücadelede ısrarlıyız ve kazanana kadar vazgeçmeyeceğiz" dedi.

İşçilerin konuşmalarının ardından TEKEL işçilerinin direnişini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından soru-cevap kısmı olarak ayrılan bölüm TEKEL işçilerinin coşkusu ile serbest kürsü halini aldı.

İşçiler konuşuyor...

✗ Sol kırk parçaya bölünmüş, bu kimin işine geliyor: devletin. Ayrılıkları bir kenara bırakmak gerekir. TEKEL işçisi sınıf kardeşliğinin yolunu açtı. Tek ayrımın emek ile sermaye olduğunu gösterdi.

✗ Biz neden 2 milyar alan işçinin maaşını tartışıyoruz da 500 milyon alanın sorununu tartışmıyoruz? Asıl bunu tartışmamız gerekiyor.

✗ Darağacına götürürlerken Seyit Rıza ne demiş; ben sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim bu da size dert olsun. Biz de hükümete diyoruz ki; biz sizin oyunlarınızı anlamadık ama bu saldırınızı kabul de etmedik, bu da size dert olsun...

✗ Sendikalar bize ait değil onun için ilk başta "sendika ağalarına" karşı mücadele etmek gerekir.

✗ Biz buraya gelmeden önce insani anlamda birçok özelliğimizi yitirmiştik. Sadece kendi hayatımızı yaşıyor ve geri kalanına karışmıyorduk. Ancak ne zaman ki başımız dara düştü ve buraya geldik o zaman gördük ki hiçbir şeye sessiz kalmamak ve hakkını arayan insanların yanında olmak gerekiyormuş.

✗ Gerçek açılımı burada biz yaptık. Mesele Türk-Kürt-Ermeni veya Alevi-Sünni, kadın-erkek çatışması değil, mesele ezen ve ezilen sınıfların çatışmasıdır.

Sendika Bürokrasisi Aşılmalı...

Güvencesizler Örgütlenmeli...

Direnişin ilk gününden itibaren erkek arkadaşları ile omuz omuza mücadele eden kadın işçilerin direngenliğine de vurgu yapılan konuşmaların ardından **Hasan Gülüm** yaptığı sunumda sendikal mücadelenin sendikacılara bırakılmaması gerektiği konusuna bir kez daha değindi. Güvencesiz işçilerin genel tablosunu, sorunlarını ve taşeronlaştırma uygulamalarını aktaran Gülüm, sendikal örgütlenmenin bu alanlara yoğunlaşmasının zorunluluğunu anlattı.

Gülüm'ün ardından söz alan Deri-İş Eğitim Uzmanı **Engin Çelik**, işçi sınıfına ve sendikalara yönelen saldırıları aktararak **Desa'daki direniş**

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

deneyimlerini paylaştı. Sinter Metal’de direnişte olan bir işçi ise; bir yılı aşkın süredir devam eden mücadelelerini ve yaşadıkları sorunları anlattı.

Yaklaşık dört saat süren panelin sonunda DDSB’nin hazırladığı slayt gösterimi yapıldı. Panel boyunca “**Birlik Mücadele Zafer**”, “**Direne Direne Kazanacağız**”, “**Zafer Direnen Emekçinin Olacak**” şeklinde sloganlar atılırken panelin ardından salonda bulunan katılımcılar ile birlikte, “**Zafer Direnen Örgütlenen Mücadele Eden Emekçinin Olacak -DDSB**” pankartı ile Türk-İş önünde direnişe devam eden işçiler ziyaret edildi. İşçilerin coşkulu karşılamaşının ardından DDSB adına bir konuşma yapılarak bir kez daha TEKEL işçileri selamlandı. **Birlik-Mücadele-Zafer** sloganları ve çekilen halaylar ile ziyaret sona erdi.

Ankara DDSB

Sarıgazi ve Soğanlı’da DDSB Paneli

“**Emeğimize, Ekmeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım, Haklarımızı Öğrenelim**” şiarıyla İstanbul’da Sarıgazi ve Soğanlı’da paneller gerçekleştirildi. Panellerde, “İşçi Sınıfı Mücadelesi ve DDSB; Güvencesiz ve Taşeron İşçiler, Örgütlenme Sorunları; Haklarımızı Neden Öğrenmeliyiz?” konularında sunumlar gerçekleştirildi.

İlk sunumda işçi ve emekçilere yönelik saldırılara, 2009 yükselen mücadele ve direnişlere değinilerek işçi sınıfı içerisindeki çalışmaların önemi vurgulandı. DDSB’nin mücadele deneyimleri ve DDSB’nin örgütlenme anlayışının anlatıldığı sunumda TEKEL işçilerinin direnişi selamlanarak DDSB’de örgütlenme çağrısı yapıldı. İkinci sunumda ise genel olarak güvencesiz işçilerin durumu anlatılarak, bu işçilerin

örgütlenmesinde yaşam alanlarındaki çalışmaların rolü öne çıkarıldı. Üçüncü ve son sunumda ise haklarımızı öğrenmenin gereği anlatılarak, güvencesiz işçilerin mücadelesini sahiplenmenin, onların örgütlenmenin ve mücadeleyi fiili-meşru çizgide yükseltmenin önemine değinildi.

Panellerde özellikle TEKEL işçilerinin direnişi üzerinden tartışmaların yoğunlaşması dikkat çekiciydi. Tekstil atölyelerinde çalışan işçilerin üretimdeki koşullarını aktardığı konuşmalarda işverenlerin işçilerin örgütlenmesine karşı devreye koyduğu yöntemlere değinildi. DDSB’nin işçilerin toplandığı mekânlara gelmesi gerektiği belirtilirken, herkesin bu konuda çaba harcaması gerektiği vurgulandı. Yine bu süreçte topyekün saldırılara karşı “fiili ve meşru mücadele” çizgisinin önemine dikkat çekildi.

Belediye-İş 2 Nolu Şube’nin 9. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Sınıf Sendikacılığı Bir Kez Daha Kazandı

Türk-İş’e bağlı Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube 9. Olağan Genel Kurulu’nu gerçekleştirdi. 17 Ocak 2010 tarihinde **Kazlıçeşme Kültür Merkezi**’nde düzenlenen Olağan Genel Kurul, işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarına dönük saldırıların arttığı bir dönemde **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** önderliğindeki sınıf sendikacılığının zaferi ile sonuçlandı.

Yapılan saygı duruşu ile başlayan Genel Kurul’da ilk konuşmayı Şube Başkanı **Hasan Gülüm** yaptı. Kazanılmış hakların gasp edildiğini, işsizliğin arttığını ve çalışan nüfus içinde sendikalı işçi oranının giderek düştüğünü ifade eden Gülüm, sürecin mücadele edenler ile etmeyenler arasında bir saflaşmayı da beraberinde getirdiğini dile getirdi. AKP hükümetinin yandaş sendikalar yaratmaya çalıştığına da değinen **Hasan Gülüm, iktidara karşı mücadele eden tüm sendikaların hedef tahtasına koyulduğu ancak her şeye rağmen itfaiye işçilerinin, Esenyurt işçilerinin ve TEKEL işçilerinin direnişlerini sürdürdüğünü sözlerine ekledi. Gülüm, konuşmasının sonunda direnişleri birleştirme ve sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yaptı.**

Divan seçiminin yapılması ile gündem açıklandı. Ardından belediye işçilerinin, itfaiye işçilerinin, TEKEL işçilerinin ve Esenyurt işçilerinin mücadelesinden kesitler sunan sinevizyon alkışlar eşliğinde izlendi. Esenyurt işçilerinin, itfaiye işçileri ile birlikte Boğaziçi Köprüsü’nü keserek gerçekleştirdikleri eylem görüntüleri sırasında coşku daha da yükseldi. “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganları eşliğinde sona eren sinevizyonu konuşmalar izledi. Türk-İş ve Belediye-İş Genel Merkez Yönetimleri adına yapılan

konuşmaların ardından kürsüye çıkan **Esenyurt işçisi Fatih Albayrak**; Yakuplu’da çalıştıkları sırada önce Beylikdüzü’ne sonrasında Esenyurt’ta getirildiklerini ve sendikalı olarak çalışmak istedikleri için işten çıkarıldıklarını dile getirdi. Direnişlerinin 152.’nci günlerini doldurdıklarını dile getiren Albayrak, bu süre boyunca Belediye Başkanı’nın saldırılarına maruz kaldıklarını, gözümlerine alınmalarını birçok baskıyla karşılaştıklarını ifade etti. **Türk-İş ve Belediye-İş Genel Merkezi’ni eleştiren Esenyurt işçisi bu süreçte bekledikleri yardımı ve desteği göremediklerini ifade etti.** “152 gündür direniş var, yılmılık yok!” sözleri ile konuşma sona ererken “**Yılmılık yok direniş var**” sloganı salonu doldurdu.

Kurum temsilcilerinin yaptığı konuşmaların ardından delegelere söz verildi. Söz alan delegelerin büyük bir çoğunluğu TEKEL, İtfaiye ve Esenyurt işçilerinin direnişlerinden söz ederek saldırılara karşı sınıf dayanışmasının artırılması gerektiğini, sendika üyeleri arasındaki dayanışma ruhunun geliştirilmesinin önemli olduğunu ve önümüzdeki günlerin daha zor ve çetin geçeceğini ifade etti. Söz alan birkaç delege mevcut yönetimi eleştirdi.

Lehte ve aleyhte yapılan konuşmaların ardından Şube Başkanı **Hasan Gülüm** söz aldı. Gülüm, yapılan haksız eleştirilere yanıt vererek 2 Nolu Şube’nin sendikaların mevcut gerçekliği içinde değerlendirilmesi gerektiğini ve şube olarak sendikal hareket içinde pratiği, eylemi ile genel tabloya göre başarılı bir hat izlediklerini dile getirdi. 17 Temmuz 2009’da Edirnekapı’da, Güngören’de ve Türk-İş’in örgütlediği eylemlerde, sendikal içi eğitim konusunda ve son olarak Boğaziçi Köprüsü eylemi ile ciddi adımlar attıklarını söyleyen **Hasan Gülüm, şube olarak önümüzdeki süreçte TİS’lere, güvencesiz ve taşeron işçilerin örgütlenmesine yoğunlaşa-**

caklarını ifade etti. Gülüm, işçilerin dışarıdan birilerini beklememesi gerektiğini ve umudu büyütecek olanın işçi sınıfının gerçek gücü olduğunu söyledi.

Genel Kurula çok sayıda sendika ve demokratik kitle örgütü ile siyasi parti de katıldı. Genel Kurul boyunca salon sık sık “**Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz**” sloganı ile inledi. Yapılan konuşmalarda öne çıkan vurgulardan biri sendikal bürokrasiye ve Türk-İş yönetimine yönelik tepkiydi. İşçiler sendikaların işçilerden önemli oranda koptuğu ve süreci yeterince karşılamadıkları eleştirisi getirdi.

Çeşitli inanç ve görüşlerden delegelerin, DDSB’lilerin öcülük ettiği listeyi destekleyerek, yönetime yapılan eleştirilere yanıt vermesi dikkat çeken başka bir yöndü.

Genel Kurul’da **Hasan Gülüm** başkanlığındaki liste, tek liste olarak seçime girdi. Yapılan seçim sonucunda 135 delegenin 99’u Hasan Gülüm başkanlığındaki listeyi desteklerken 32 delege boş oy kullandı. 4 delege ise kongreye gelmediği için oy kullanamadı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik’in önderlik ettiği sınıf sendikacılığı çizgisi Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube’de bir kez daha yaşam bularak önümüzdeki süreçte daha güçlü adımlar atacağını da sinyalini vermiş oldu.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Belediye-İş 2 Nolu Şube'nin Genel Kurulu Üzerine

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubenin Genel Kurulu 17 Ocak 2010 tarihinde yapıldı. Her zaman canlılığı ve politik tartışmaları ile bilinen 2 Nolu Şube'nin Genel Kurulu, bu sefer tartışmaların bir kısmının kişiselleştirilmesi nedeniyle nitelik olarak aşağıya çekildi. Kişisel tartışmaların önemli bir bölümü 2009 Mart ayında yapılan Olağanüstü Genel Kurul'dan kalanların devamı biçimindeydi.

Bu tartışmaların içeriğine değinecek olursak, **birincisi**; mevcut şube yönetimine karşı olarak tartışmayı yürütenlerin bir kısmı daha çok kişisel kaygılarını öne çıkararak, sürecin birlikte yürütülmesini engellemiştir. Aslında bu süreç kabul edilsin ya da edilmesin Olağanüstü Genel Kurul ve öncesinden gelen kişisel iç tartışmalardı. 2 Nolu Şube'nin sendikalar içerisindeki yeri, önemi ve mücadele çizgisi hiç dikkate alınmadan topyekün olumsuzluklar üzerinde hareket edildi. Ortaya çıkan delegasyon önümüzdeki süreçte kimlerle yürümek istediğini aslında net bir biçimde ortaya koymuştu ve bu anlamda kaygılanmayı gerektirir hiçbir durum yoktu. **Biz DDSB'liler bu tabloyu görmemize rağmen sürecin zorluğu, saldırıların büyüklüğü ve birlikte hareket etmenin gerekliliği nedeniyle ortaklaşmayı önemsedik.** Bunu da şubemizin mücadele çizgisi üzerinden yapmaya çalıştık. Taşındığımız tek kaygı buydu. Ancak herkesin bu kaygıyı taşımadığı bir kez daha görüldü. Elbette karşılıklı bir sürü sözün söylendiği yerde bu kadar kısa vadede var olan eksiklikleri ortadan kaldırmak mümkün değildi.

İkincisi, tartışmayı yürütenlerin başka bir kısmı da şubenin mücadelesine uygun bir yönetim anlayışı yerine işyeri esasına göre bir anlayışla karşı duruş sergilemişlerdir. Alancılığın ve adamcılığın hakim olduğu bu yaklaşımla birinci olarak belirttiğimiz kesimlerin ortaklaşması ise dikkate değer olmuştur. Dün savunduklarını bugün reddedenler böylesi geri yaklaşımlarla uzlaşmakta da bir sakınca görmemiştir.

Aslında kongrede yaratılan bu tartışmalarda

kongrenin üzerinde oturduğu süreç önemsenmedi, bizce eksik olan tam da burasıdır. Çünkü TEKEL, İtfaiye, Esenyurt özelinde başlayan sınıf hareketindeki kıpırdanma ile bu mücadelenin büyütülmesi için izlenecek yol tartışmalarda olabildiğince uzak tutuldu. Sendika şubesinin eleştirilecek yanları varsa burası üzerinde yapılması gerekiyordu. **Bu eksiklikleri ve sürecin önemini biz DDSB'liler ortaya koymaya çalıştık.** Kongreyi oluşturan delegasyon, gelecek süreçte mücadeleciler ve sınıfı birleştiren bir şube olması gerektiğini ortaya koymuştu. Bu sürecin dışında kalan ya da karşısında duranların ortaya çıkardığı sonuç ise bunlardan uzaktı. Şubemizin delege seçiminin ve demokratik işleyişin olabildiğince eksiksiz işletildiği herkes tarafından bilinmektedir. Delege seçimlerinde dayanılan güç işçiler olmalıdır. İşçiler dışında başvuru hiçbir güç delege seçimlerinde demokratik sonuçlar yaratmaz ve fırsatçıların umduğunu vermez.

Biz DDSB'liler, en küçük eleştirinin bize ışık tutması halinde onu dikkate alırız/alacağız. Biz işçi sınıfının birliğinden yanayız. Ancak bizi eleştirenlerin kendi eksiklikleri ve hatalarını da görmelerini isteriz. Yönetimde olmak, uzun bir zaman dilimi bu görevi yerine getirmek tek başına bir eleştiri konusu olmamalıdır. Eğer bir eleştiri getirilecekse bu, yaptıklarımız ve yapamadıklarımız üzerinden getirilmelidir. Bu konuda eleştiri sahipleri kendileri hiç iyi bir konumda olmadıkları için tartışmayı da seviyesiz yöntemlerle yürütüyorlar ve yıpratmaya dönük tutum takınıyorlar. Bu da hem bize hem de işçilere onların kariyerist ve ben-merkezci yaklaşımlarını net bir şekilde gösteriyor. **Unutulmasın ki bizim için asıl muhatap işçi sınıfıdır.** Kişisel ve grupsal hırslarına yenilmiş kişilere hak ettikleri cevabı işçiler vermiştir. Gerektiğinde bu kişiler işçilerden -ve DDSB'den yine hak ettikleri cevabı alacaklardır.

Kongre konuşmalarındaki kişisel eleştirilerdeki seviye düşüklüğü ve sürece yönelik politi-

kasızlık net bir şekilde görülüyordu.

Net bir şekilde "**ben varsam varız, yoksam yoksunuz**" anlayışı dayatılmak isteniyordu. Bunları ciddiye almamız söz konusu olamazdı. Bizler kongrede mücadelenin yükseldiğini; TEKEL, İtfaiye, Esenyurt direnişlerinin güçlendirilmesini ve buradan hareketle ortak bir mücadelenin yaratılmasının temel görevimiz olduğunu, meseleye de buradan baktığımızı ortaya koyduk. Esenyurt direnişindeki mücadele ve örgütlenme çabasını anlattık. Sendika şubemiz; **14 Mart 2008**'deki iş bırakma eylemi, **6 Nisan 2008** Kadıköy'deki Konfederasyonlarımıza rağmen yapılan mitingde, **1 Mayıs 2008**'deki Taksim ortaklaşmasında, **17 Temmuz 2008** Edirnekapı'daki direnişte, **15 Şubat 2009**'da krize karşı mitingde, **Esenyurt**'taki direnişte ve **Boğaz Köprüsü**'ndeki eylemde ortaya koyduğu mücadeleyi ve bundan sonra yürüyeceği hattı ortaya koymuştur. İşyerinde "**sınıfın kendisi için sınıf olmasına**" dönük eğitimleri, şubedeki temsilci toplantılarındaki düzenlilik ve demokratik işleyiş şubemizdeki diğer olumlu yanları oluşturmaktadır.

Ancak tüm bunlara rağmen amacımız işçi sınıfı mücadelesinde sendika şubemizin daha etkili ve giderek kalıcılaşan mücadele çizgisini oturtmak ve İstanbul şubeleri ile birlikte merkezi politikaları oluşturacak koşulları yaratmayı hedeflemekteyiz. Bu yapıldığında sınıfın mücadeleciler çizgisini büyütmiş olacağız. Bunun için yeni dönemde örgütlenmenin amaçlarımızın başında geldiğini, bunun da taşeron ve örgütsüz alanlarda yapılması gerektiğini, bunun görevimiz olduğunu belirtiyoruz.

Şube kongremiz üzerinde yürüdüğümüz sınıf sendikacılığı çizgisinin başarısını bir kez daha ortaya koyarken, muhalif olarak ortaya çıkanların işçiler nezdinde tükenişlerine de tanıklık etmiştir. İşçiler sınıf sendikacılığını sahiplenmiş, sınıftan doğru politika ve proje üretemeyen ben-merkezci anlayışları bir kez daha mahkum etmiştir.

TEKEL işçilerinin Ankara'da 42 gündür süren direnişlerine İstanbul'dan destek geldi. Esenyurt Belediyesi'nde işten atmalara karşı 161 gündür direnen belediye işçileri ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde taşeronlaştırmaya karşı direnen itfaiye işçileri İstanbul'da Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde 2 günlük açlık grevi yaptılar.

Konuyla ilgili Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Ankara'da TEKEL işçilerinin yürüttüğü mücadeleyi bizler burada Esenyurt ve itfaiye işçileri olarak onlar gibi geleceğimize sahip çıkmak için yürütüyoruz. Bizler uzun süredir İstanbul'da Esen-

SALDIRILARA KARŞI ORTAK DİRENİŞ!

yurt Belediyesi'nde sendikal mücadelemizi kar kış demeden sürdürmekteyiz. Bugün bu direnişimizi iki günlük olarak Türk-İş'te açlık grevi olarak sürdüreceğiz. Uzun süredir İstanbul Büyükşehir'de taşeronlaşmaya karşı İtfaiyede yürütülen mücadele işverenlerin tüm saldırı, baskı ve anti-demokratik uygulamalarına karşı sürmektedir. Bu direnişimizi bizler bugün iki günlük açlık grevi ile sonuçlandırıp yeni süreci başlatacağımız" derken, **Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş** TEKEL işçilerinin Ankara'da süren direnişleriyle Esenyurt ve itfaiye işçilerinin mücadelesini ortaklaşmayı hedefledikleri ifade etti.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

İşçi Sınıfı Mücadelesi ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Ekonomik kriz bahane edilerek ücretlerin düşürüldüğüne, işten atmaların ve hak gasplarının yaygınlaştığına tanık olduk. İşçi güvenliği ve sağlığının hiçe sayıldığı, "iş kazası" adı altında işçilerin ölümüne gönderildiği vahşi bir sömürü düzeni bu. Esnekleştirme, taşeronlaştırma uygulamalarıyla her alanda iş, ücret ve sosyal güvencesi olmayan kölece bir çalışma sistemi hakim kılınıyor.

Kriz sonrasında işten atılanları sayısının 1 milyonu geçtiği belirtiliyor. 2010 yılında bu rakamlara 1-1,5 milyon kişinin daha ekleneceği tahmin ediliyor. Temel gıda ürünlerine, elektriğe, doğalgaza, ulaşım ücretlerine ve daha birçok ürün ve hizmete yüksek oranlarda zamlar getirilirken, asgari ücrete, emekçilerin ücretlerine adı bile anılmayacak zamlar yapılıyor. Hükümet bütçe açığını çalışanların vergilerini artırarak kapatmayı amaçlarken genel olarak egemen sınıflar krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkarak kârlarını korumak istiyorlar.

İşçi sınıfı yoğun bir sömürü altında kölece çalışmaya zorlanırken ortaya koyduğu direnişlerle, mücadelenin yoğunlaşacağı bir döneme girdiğimizi de gösteriyor. Son bir yıllık süreçte **Sinter, Brisa, Gürsaş ve Tezcan**'da başlayan direniş ve işgallerin, işyeri kapatmalara, ücret ve tazminat hakkı gasplarına, işten atılmalara karşı bir dizi eylemlerle ilerlediğini gördük. Bu süreçte örgütsüz işçiler arasında sendikalaşma çabası da gözle görülür oranda arttı.

Desa Deri ve Meha Tekstil'deki direnişler birer örnek olarak işçi sınıfına kazanmanın yollarını gösterdi. Düne kadar mücadeleye, sendikalara ve devrimcilere çok farklı bir gözle bakan onlarca kadın ve erkek işçi, mücadele içinde hızla olgunlaşarak öncü birer işçi oldular. Sonuçta Meha patronu gibi işçi ve sendika düşmanı Desa patronu da işçilerin haklarını vermek zorunda kaldı.

Meha Tekstil, LCW firmasına fason üretim yapan gerçekleştiren bir firmaydı. İşçiler mücadelelerini sadece bu alt işverenle sınırlamadılar. LCW mağazalarına yönelen eylemleriyle sorunlarını bu firmaya da kabul ettirdiler. Desa Deri uluslararası büyük firmalara üretim yapıyordu. İşçilerin Deri-İş Sendikası öncülüğündeki mücadelesi Türkiye'yle sınırlı kalmadı. Uluslararası sendikalar harekete geçirilerek Desa üzerinde baskı yaratıldı ve patron geri adım atmak zorunda bırakıldı. İşçilerin direnişleri toplumun değişik kesimlerinden de aktif destek buldu.

İşçilerin eylem ve direnişleri sadece bunlarla sınırlı kalmadı. Geçtiğimiz yıl içerisinde daha onlarca yaşanırken kazanımlarıyla olduğu

kadar başarısızlıklarıyla da işçi sınıfına önemli deneyimler kazandırdılar. Bunlar içerisinde **ATV-Sabah, Kent-AŞ, E-Kart, Asemat, Asil Çelik, Sega Otomotiv, Ayzi Moda, Arçelik**'teki direnişler öne çıktı.

Taşeronlaştırma dayatmasına karşı **Esenyurt'ta ve itfaiyede belediye işçilerinin direnişleri** kadrolu işçilerin karşı karşıya olduğu tehlikeyi olduğu kadar bu tehlike karşısındaki direnişlerde sendikanın rolünü de açık bir şekilde ortaya koydu.

Dönem içerisinde **25 Kasım'daki kitlesel grev** önemli bir aşamayı ifade etti. Çalışanların greve katılımı meşruiyetin ve özgüvenin bir göstergesi olarak önemliydi. Ancak üretimden gelen

güç daha etkili bir şekilde kullanılmalıydı. Grevin ardından 16 demiryolu çalışanı açığa alındı. Demiryolu çalışanları arkadaşları için ikinci kez iş durdular. Devlet 30 çalışanı daha açığa alarak cevap verdi. Ancak işçilerin kararlılığı kısa süre sonra işe geri dönüşlerin başlamasını sağladı.

Dönemin en etkili direnişi halen devam eden **TEKEL direnişi** oldu. İşçiler 4-C statüsüne, kölece çalışmaya karşı ülkenin dört bir yanından gelerek işleri ve gelecekleri için çetin bir mücadeleye giriştiler. Devletin saldırısıyla beraber direnişlerini daha da büyüten TEKEL işçileri, kısa sürede önemli bir bilinçlenme yaşayarak sorunun politik içeriğini sorgulamaya başladılar. Sadece hükümete karşı değil Türk-İş bürokrasisine karşı da mücadelelerini yükselterek sınıf olarak güçlerini ortaya serdiler. TEKEL direnişi yüz bine yakın işçi ve emekçinin Ankara'ya toplanmasını sağlarken, işçiler tüm emekçilerin sesi ve yüreği oldular.

Tüm bu mücadeleler bize önemli bir gerçeği bir kez daha gösteriyordu. **Toplumun en ileri, disiplinli ve devrimci sınıfı olan işçi sınıfı yeniden ayağa doğruluyor, üretimden ve örgütlülüğünden gelen gücünü gösteriyordu. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi sıçramalı bir biçimde politik içerik kazanıyor. İşçi sınıfı tüm emekçilerin desteğini üzerinde toplarken**

ezilenlerin tüm sorunlarını sahiplenmeyi de öğreniyor. Ve en önemlisi işçi sınıfı ekonomik mücadelenin sınırlarını, yaşayarak çok daha iyi bir şekilde görüyor. Öncü işçiler kurtuluşun yol ve araçlarını sorgulamaya başlarken devrimci-demokrat örgütlemeleri de sorguluyor. böyle bir dönemde sınıf devrimcilerine büyük görevler düştüğü ortadadır.

İşçi sınıfının mücadelesinde bu dönemde öne çıkan bazı yönler bulunuyor. Değişik işkollarından işçilerin, başlayan direnişlerin ve sendikaların yeterince örgütlü bir birliktelik sağlayamaması bunlardan bir tanesidir. Alınan grev, iş durdurma ve yavaşlatma kararlarının hayata geçirilmesinde yaşanan sıkıntılar buna önemli bir örnektir. Yoğunlaşan saldırılar ortaklaşmanın koşullarını zorlamaktadır. **Fakat yine de değişik işkollarındaki ve farklı sendikalarındaki direnişlerin mücadeledeki birliğini sağlayacak politika ve araçlara olan ihtiyaç her geçen gün artmaktadır.**

Dönemin öne çıkan yanlarından birisi ise, işçi sınıfının ekonomik-demokratik temelli mücadelesinin taşıdığı sınırların geniş kitlelerce görülmeye başlanmasıdır. Özellikle de kriz koşullarında egemenlerin ve devletin aldığı tutum, ekonomik-demokratik mücadele daha ileri bir noktaya taşınmadığında işçi sınıfı için kalıcı bir başarının mümkün olmadığı görülmektedir. Bu objektif durum da işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde farklı politika ve araçlara olan ihtiyacı ortaya koymaktadır. Mücadelenin işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelesine kanalize edilmesinin gerekliliği, artık teorik bir zorunluluk olmanın ötesinde güncel bir ihtiyaç olarak da kendini gösteriyor.

Bunun için işçi sınıfını örgütlemeyi, onu sınıf sendikacılığı çizgisinde birleştirmeyi hedefleyen örgütlenmelere olan ihtiyaç da artmıştır. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik bu mücadele ve örgütsel ihtiyacın bir sonucu olarak ortaya çıkmış bir örgütlenmedir. DDSB, sendikal mücadelenin en ileri sonuçları elde ettiği koşullarda dahi ancak emeğin ücret sömürsünü sınırlayabileceğini bilerek mücadelesini sömürü sisteminin ortadan kaldırılmasına bağlı olarak ele alır ve yürütür.

DDSB'nin faaliyet alanları içerisinde işyerleri ve sendikalar temel bir yerdedir. İşçi sınıfının geniş örgütsüz kesimlerinin -başta sendikalar olmak üzere- örgütlü hale getirilmesi DDSB'nin mücadelesinde önemli bir yer taşır. Bulunduğu sendikalarda sınıf sendikacılığı çizgisinin hakim olması için çalışır. Taban inisiyatifine ve demokratik mekanizmaların işletilmesine büyük önem verir. Sendikaların mücadelesini kendi mücade-

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

lesinin önemli bir parçası olarak ele alır, sınıf sendikacılığı çizgisinde işçi sınıfının sendikal örgütlülüklerinin birliğini ve gelişimini hedefler. Önceliği yeni sendikaların oluşumuna değil varolan sendikalarda doğru çizginin hakim kılınmasına verir.

İşçi sınıfı mücadelesinin başarısı sınıf sendikacılığı çizgisinin başarısıyla yakından ilgilidir. Direnen ve haklarını arayan işçiler bize bir kez daha işçi sınıfının örgütlü gücünün ve üretimden gelen gücünün ne kadar etkili olduğunu gösterdi.

Egemen sınıflar ve devlet, birkaç bin işçinin, bazense tek bir işçinin kararlı direnişinden büyük bir korku duymaktadır. Çünkü işçiler yaşamı yaratanlardır. Onlar üretendirler hayatı durduklarında her şey durmaktadır. Egemen sınıfların varlığı ve geleceği de onlara bağlıdır. Çünkü egemen sınıfları yaşatan ve büyüten de işçi sınıfının maruz kaldığı emek sömürsüdür. Bu gerçeği egemen sınıflar çok iyi biliyorlar. Biz de biliyoruz. Ancak uzun bir durgunluk döneminden sonra işçi sınıfına olan inancın ve bu alan-

daki mücadele azminin gerilediğini gördük. Bu kabul edilemezdir. Önümüzde işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesinde tarihi önemde gelişmeler bulunmaktadır. **Bugün işçi sınıfına daha fazla gitmenin, direnişleri sahiplenmenin, yaygınlaştırmanın ve örgütlenmeye hız vermenin zamanıdır. Bunun yolu ve araçları açıktır. Fabrikalarda, işyerlerinde, sendikalarda, mahallelerde ve işçilerin olduğu her yerde DDSB saflarında, onun temsil ettiği sınıfsal çizgide örgütlenmeliyiz.**

“Emeğimize, Ekmeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım, Haklarımızı Öğrenelim!”

DDSB Öncülüğündeki Panellerin Amaç ve Öncelikleri

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, geçen sene kendi programı etrafında işçi sınıfını ve onun örgütlü mücadelesini tartışmış, sonunda düzenlediği kurultayda ise yeni programını deklare etmişti. Tartışmalarda öne çıkan ve programın içeriği açısından da dikkati çeken önemli bir husus, işçi sınıfı içerisindeki çalışmalarda öncelikli görevin taşeron firmalarda ve küçük işletmelerde çalışan örgütsüz ve güvencesiz işçilere yönelik olarak belirlenmesiydi. Yine bununla bağlantılı olarak yaşam alanlarında, yani emekçi semtlerinde örgütlenmenin zorunluluğu da belirtilmişti. Ekonomik krizin işçi ve emekçilere etkilerinin derinleşmesiyle birlikte, sözkonusu güvencesiz ve örgütsüz alanlarda sorunlar katbekat yoğunlaşmış, buralarda birçok direniş ve örgütlenme çabası gündeme gelmişti. Bunların dışında birçok işyerinde hak gasplarına karşı ve aynı zamanda örgütlenme amacıyla arayışlar artmıştı. Bu gelişmeler bize belirlenen hedefin doğruluğu kadar yakıcılığını da gösteriyordu. İşçilere bilinç taşımak, mücadelelerini sahiplenmek ve onları örgütlü hale getirmek her zamankinden daha önemliydi.

Ancak üretimin parçalara ayrılmasının doğrudan bir sonucu olarak en çok bu alanlarda işçi sınıfı birçok küçük parçaya bölünmüş ve kendi içerisinde rekabete sokulmuştu. Sendikalar neredeyse tümüyle bu alanın dışında kalmışlardı. Sendikalı işçilerin tüm çalışanlar içerisinde yüzde 6'lara kadar düştüğü ve birçok sendikanın kendi içerisinde kastlaşarak işçi sınıfının mücadelesine uzaklaştığı koşullarda, çalışmaların buralarla sendikalarla sınırlı kalması düşünülemezdi. Sendikalar örgütlü varlıklarıyla halen önemli bir mücadele mevzisi olsalar da işçi sınıfının bütününde kapladıkları yer azalmıştı.

Yine işyeri temelli örgütlenme çalışması, taşeronda ve küçük işletmelerde büyük zorluklar taşıyordu. Ancak işçi sınıfının çelişkileri en yoğun, en genç ve büyük gövdesinin mücadelemizin dışında kalması mümkün değildi. Bu işçilerin örgütlenmesinde yaşam alanlarından hareketle örgütlenmeye yoğunlaşmanın önemi büyüktü. Bir bütün olarak işçi sınıfının örgütlenmesinde artık daha yoğun olarak işyeri, semt, sendika şeklinde

temel ayakların birlikte hareket etmesi gerekiyordu.

Üretimin örgütlenişindeki değişiklikleri, işçi sınıfının kendi içerisinde geçirdiği değişimleri ve sendikaların durumunu ortaya koyduğumuz her yerde işçi sınıfının örgütlenmesinde yaşam alanlarındaki faaliyetlerin önemini belirtmiş oluruz. Kayıtdışı çalışanlar tüm çalışanların yarısına yaklaşırken, tekstil gibi sektörlerde bu oran yüzde 80'leri bulurken ve işçi sınıfının yüzde 65'lik kısmı hiçbir güvenceye sahip değilken, sınıfının bu geniş ve genç kesiminin örgütlenmesinin önemi reddedilemezdi. Ancak bunun yol ve araçları yaratılmalı, yaşam alanları üzerinden esnek ve yaratıcı yöntemlere kafa yorulmalıydı.

İşçi sınıfının büyük kısmının güvencesiz/geçici/taşeron işlerde çalıştığını, ağırlıklı küçük atölyelerde ve sanayi bölgelerinde örgütsüz bir konumda yoğun bir sömürüye maruz bırakıldığını belirtiyoruz. Ve bu üretim birimlerinin önemli oranda emekçi semtlere ya da bu semtlerin etrafına yayıldığını görüyoruz. Bu alanlarda işyeri temelli örgütlenmenin zorluğu semtlerde düne nazaran daha da fazla bu örgütlenme çalışmasına yoğunlaşmamızı gerekli kılıyor. Onlarca farklı işyerinden ve küçük atölyeden işçiler semtlerde biraraya geliyor. Geçici işlerde çalışan, her an işten atılma korkusu yaşayan ve işsizlerle aynı kitle içerisinde bulunan işçi sınıfının önemli bir bölümü de semtlerde toplanıyor. Bunlara ayrıca kadın ve çocuk emeğini de eklemek, bu sömürünün ev ve semt ayağını özellikle belirtmek gerekir.

Bizler, işçi sınıfı içerisindeki faaliyetimizi salt çalışan işçi ile sınırlayamayız. İşçinin ailesiyle birlikte değerlendirilmesi ve bunun gereklerine uygun olarak faaliyetin örgütlenmesi şarttır. **İşçi sınıfı içerisinde işyerleri ve semt ekseninde DDSB'lilerin geçmişte yarattığı önemli mücadele deneyimleri bulunmaktadır. Kazlıçesme ve Tuzla'da deri işçilerinin örgütlenmesi bunun en güzel örneklerindedir. İşverenlere ve devlete karşı mücadelede bu mücadele tarzının başarısı pratikte kanıtlanmıştır.** Bu gibi önemli deneyimler, genellikle sanayi bölgesindeki ve semtteki işçilerin büyük oranda aynı kişilerden oluştuğu özgün durumlarda gerçekleşmişti. Ancak emekçi semtler aracılığıyla fabrika ve işyerlerinde örgütlenmenin

ve tersinden fabrika ve işyerleri üzerinden semtlerde örgütlenmenin irili-ufaklı onlarca pratiği de bulunmaktadır.

Merdiven altı atölyelerde çalışan işçilere, emekçi semtlere yakın sanayi bölgelerindeki işçilere, hizmet sektöründeki işçilere, sokak işçilerine ve bu işçilerle ayrıştırılmayacak durumdaki işsizlere ulaşmada ve onların örgütlenmesinde yaşam alanları çok büyük bir önem kazanmıştır.

Ancak işçi sınıfının mücadeledeki önemi, işçiler içerisinde örgütlenmenin ve bu mücadelede DDSB'nin rolünün buralarda tekrar işlenmesi gerekiyordu. İşçilerin yerelerde öne çıkan sorunlarının irdelenmesi ve bu işçilerle bağ kurulması asıl hedefti. Esasta güvencesiz ve örgütsüz işçilerin hedeflendiği koşullarda en temel haklardan başlayarak hareket edilmesi önemliydi. Bu işçilerin büyük bir bölümünün, geri düzeyde dahi olsa mücadeleyle kazanılmış haklarını bilmiyor oluşu onların sömürülmesini, işten atılmalarını ve haklarının gasp edilmesini kolaylaştırıyordu. Öyleyse buradan başlamalı, haklarımızı neden bilmemiz gerektiği anlatılmalı ancak bununla yetinilmemeliydi. Birçok durumda direniş ve mücadeleler yasalarla belirlenmiş haklar üzerinden yükselse de özellikle kriz koşullarında egemen sınıflar bu hakları çiğnemekte büyük bir gayret içindeydiler. Bu nedenle yasal haklarla yetinilmemeli mücadele fiili-meşru yöntemlerle geliştirilmeliydi.

“Emeğimize, Ekmeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım, Haklarımızı Öğrenelim!” şiarlı panel çalışmalarımızın amaç ve öncelikleri bunlardı. Kriz koşullarında işçi sınıfı içerisindeki çalışmalara yoğunlaşmak daha da önemli hale gelmiştir. Özellikle de güvencesiz ve örgütsüz işçilere yönelmek, bu amaçla yaşam alanlarına yönelimi artırmak hepimizin görevi haline gelmiştir.

Bulduğumuz tüm örgütlülükler ve alanlar üzerinden işçi sınıfına gitmeli, onları örgütleyerek DDSB'yi örgütlemeyi benimsemeliyiz. Alan çalışmaları ve araştırmalar yapılmalı, tek tek işçileri değil sınıfı örgütlemeyi esas almalıyız. Sınıfın en ileri bölüklerini DDSB'de biraraya getirmek, işçilerin mücadele ve direnişlerini ileriye taşıyacak projeler üretmek bu süreçte özellikle öne çıkaracağımsı prensipler olmalıdır.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Kadınların ezilmişliğinin tarihi elbette kapitalizmle başlamaz, çok daha gerilere; ortaklaşa mülkiyete dayalı komünal toplumun çözüldüğü dönemlere uzanır. Bu çözülüşü takiben ortaya çıkan ilk sınıflı toplum, aynı zamanda ilk ataerkil toplumdur. Böylece, insanın insanı sömürmesine paralel olarak, bir yandan da erkeğin kadını ezdiği, sömürdüğü, aşağı cins olarak gördüğü dönemin de kapısı aralanarak günümüze kadar ulaşmış oldu. Bu süreçlerde de biz kadınlar ihtiyaç dâhilinde bedeni ve emeği kullanılan, ihtiyaç kalmadığında ise saf dışı tutulan bir konumda tutulduk.

Kapitalizmin tarihi, büyük savaşlarda ortaya çıkan işgücü açığının kadınların kitleler halinde sanayiye çekilmesiyle doldurulmasının ve savaş bittikten sonra çeşitli politikalarla tekrar eve gönderilmelerinin örnekleriyle doludur. Gerek I. gerekse II. Emperyalist Savaş dönemlerinde kadınları üretime çekmek için afişlerle, filmlerle devasa propaganda kampanyaları düzenlenmiş ve milyonlarca kadın işgücüne dâhil edilmiştir. Kadınlar kapitalizmin ihtiyacı olduğunda erkeklerle aynı işi yapan “eşitler” olarak kutsanırken (ücrette değil işte eşitler), işler kötüye gittiğinde, görevlerinin iyi bir eş ve iyi bir anne olmak olduğu hatırlatılarak evin yolu gösterilmiştir.

Örneğin I. Emperyalist Savaş'ta Almanya'da kadın işçi sayısı **yüzde 230** artmış, savaş sonrasında ise bu işçiler yerlerini erkek işçilere bırakarak eve dönmek zorunda bırakılmışlardır. Özellikle 1929 krizini izleyen Nazi iktidarı döneminde, kadınlar Nazi imparatorluğuna çocuk üretecek birer kuluçka makinesine dönüştürülmüşlerdir.

Tıpkı savaş dönemlerinde olduğu gibi ekonominin büyüme dönemlerinde de, işgücü açığını kapatmak için kadınlar yığımlar halinde üretime dâhil edilirler. Fakat kriz patlak verince de ilk kapı gösterilecek olanlar yine biz kadınlar oluyoruz. Bir kısmımız çok düşük ücretlerle çalıştırılarak, yaratılan rekabet sonucu ücretlerin genel olarak düşürülmesinde bir araç olarak kullanılırız. Yaratılan bu koşullardan dolayı, sosyal

güvencesi, düzenli bir işi ve geliri olmayan bizlerin, erkeğe bağımlılıktan, fiziksel ve cinsel şiddetten, ikincil konumundan kurtulması da mümkün olamamaktadır.

Bizler işçi ve emekçi kadınlar olarak, bir

SÖMÜRÜDE BİLE EŞİTLİK YOK!

yandan işyerinde patron için üretim yaparken, iş saatlerinden arta kalan zamanının önemli bir bölümünü de ev işlerine, çocukların bakımına ve erkeğin (babanın, kocanın, erkek kardeşin) hayatının yeniden üretimine ayırmak zorundayız. Oysa üretim ve teknolojiye mevcut düzey kadını yorucu, yıpratıcı ev işlerinden kurtarmak için gerekli tüm olanakları yaratmıştır: Lokantalar, kreşler, temizlik ve çamaşır şirketleri! Ama bütün bunlar biz işçi sınıfı için ulaşılabilir lükslerdir. O nedenle en az sekiz saat patron tarafından sömürüldükten sonra yorgun argın eve dönüp, bu sefer de evdeki mesaimize başlamak zorundayız. Yani **çifte ezilmişlik** ve **çifte sömürü!**

Bu sömürü düzeninin içinde çifte sömürünün yanında sınıf kardeşlerimiz olan erkek işçilerle bile sömürü karşısında eşit tutulmadık. Bugün en gelişmiş ülkelerde bile kadınlar erkeklerden **yüzde 10-25** oranında **daha düşük ücret** alıyorlar ve bu oran daha geri ülkelerde **yüzde 30-50**'ye yükseliyor. İstatistiklere baktığımızda dünyanın en yoksul işçilerinin yüzde

60'ını kadınların oluşturduğunu görüyoruz. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de biz kadın işçilerin büyük bir bölümü kayıt dışı çalıştırılıyor ve bu nedenle herhangi bir sosyal güvencemiz bulunmuyor.

Görüldüğü gibi, sistemin biz emekçi kadınlara sunduğu “eşitlik”, sömürülmekte eşitlik noktasının bile çok gerisinde kalıyor! Bundan kaynaklı egemen sistemin işçi sınıfına yönelttiği ve dozunu her geçen gün daha da artırdığı saldırılardan en çok etkilenenler de biz emekçi kadınlar oluyoruz. İnsan sağlığının paraya endekslenip hastanelerin ticarethaneye dönüştürülmesinden en çok zarar görenlerin başında kadınlar ve çocuklar geliyor. Yoksulluk nedeniyle okula gönderilmeyenler öncelikle kız çocuklar olurken, dünyada okuyamaz olmayan her 3 kişiden 2'sini kadınlar oluşturuyor. Dünya genelinde mültecilerin yüzde 80'ini kadınlar oluştururken, yoksulların yüzde 70'i kadın. Dünyada her yıl, yarım milyondan fazla kadın, gebelik ya da doğum sırasında yaşamını yitiriyor. Ve hiç kuşkusuz bunların tamamı emekçi kadınlar.

Kadın üzerindeki sömürünün, baskının, ayırmacılığın, şiddetin, gerek yasalar bağlamında gerekse yaşamın içinde ancak sınıf mücadelesinin yükseltilmesiyle ve kadının mücadele içinde daha fazla yer almasıyla çözüm yoluna girebileceğini biliyoruz. Kadın sorununun köklü ve geri dönüşsüz bir şekilde çözüm yoluna girmesi işçi iktidarının kurulmasıyla başlayacak ve cinsler arasındaki ayrımlardan kaynaklanan izler sınıfsız toplumda tümüyle silinecektir. Ekonomik ve siyasal mücadelenin her alanında, her grevde, her direnişte sayısız örneğine rastladığımız üzere mücadeleye atılan kadın işçilerin birkaç ay gibi kısa bir sürede yaşadıkları dönüşüm kendilerini bile şaşırtacak düzeyde olmaktadır. İşte bu yüzden bizler, emekçi kadınları ancak mücadelenin özgürleştirebileceğini, kendine olan güvenini yerine getireceğini ve onu en ön saflara sıçratacağını bilerek, emekçi kadının kurtuluş yolunu ancak tüm emekçilerin omuz omuza vereceği mücadelenin açacağına inanıyoruz.

İzmir DDSB'den...

İzmir'de DDSB Toplantısı

Geçtiğimiz Haziran ayında, alternatif bir örgüt olma iddiası ile gerçekleştirilen DDSB program kurultayından sonra bizler de alanımızda tartışmaların sonuçları ve aynı zamanda da görevlerimiz olan adımları atmaya karar verdik.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki böylesi bir çalışmanın yapılacak oluşu alanımızdaki hedef kitlesinde ayrı bir heyecan uyandırdı. Yapılan görüşmelerde daha ziyade bu zamana kadar neden bu çalışmaların yapılmadığından hayıflanma sesleri yükseldi.

İlk olarak bölgemizde DDSB faaliyetini

örmek üzere bir toplantı almayı daha doğru gördük. Ve buradan hareketle Aralık ayı içerisinde bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantımızda ülkedeki durum, gelişen işçi eylemleri, direnişler, işçi sınıfının durumu kaba bir şekilde sunuldu. Ayrıca alanımızdaki sınıf mücadelesinin durumu detaylı bir şekilde anlatıldı. Ve bizim bu tabloda durduğumuz yer tüm samimiyetiyle ortaya konuldu.

Daha sonra tek tek söz alan arkadaşlarımız bu sunuma ek olarak konuşmalar yaptılar. Ve kendi işyerlerinde yaşadıkları sorunları ve işyerinin ortaya koyduğumuz duruma paralel olan koşullarını aktardılar. Toplantımızın ilk bölümünü oluşturan bu konuşmalardan sonra var olan bu tabloya alternatif olacak olan DDSB çalışmasının bizim alanımızda nasıl hayat verece-

ğimiz üzerine tartışmalar yürütüldü.

Tartışmalarımız sonucu DDSB üzerine genel bir anlayış eksikliğimizin olduğu ancak bunun kısa vadede giderilecek bir sorun olmadığı ve aynı zamanda bu tablonun pratik ve müdahaleci bir tarz ile beraber düzeltileceği fikri hakim oldu. Ve her ay düzenli DDSB toplantıları almaya karar verildi. Bu toplantılar üzerinden faaliyetimizin yürütülmesinin en uygun çalışma tarzı olacağı sonucuna varıldı.

Önümüze koyduğumuz periyodik toplantıların haricinde alanımızda gelişen sınıfsal gelişmelere anlık müdahalelerde bulunma kararı alan inisiyatifimiz, ayrıca Türkiye'de sendikal hareketin bulunduğu yer üzerine faydalı tartışmaların yürütüldüğü toplantımızda bu DKÖ'lerde çalışmaya önem verilmesi ve alanımızda yakı-

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

cılığı olan belli işyerlerinde yürütülen direniş ve eylemlilere katılma ve örgütlenme perspektifi konuldu.

TEKEL işçisi ile dayanışmak amaçlı pratik faaliyetin de örgütlendiği toplantımız bir sonraki toplantıda ele alınacak konuları kararlaştırarak son buldu.

DDSB'nin programı ve anlayışı üzerinden alanımızda attığımız bu adım, daha sonra atacağımız süreklili ve büyük adımların teminatı olarak görülmelidir. Tüm DDSB'lileri devrimci duygumuz ve coşkuyla selamlıyoruz.

DDSB'liler Bildiri Dağıttı

9 Ocak Cumartesi günü İzmir Kemeraltı girişinde DDSB emekçileri son dönemde yapılan yüksek zamları, asgari ücrete yapılan sefalet zammını konu alan ve TEKEL işçilerinin mücadelesini destekleme çağrısında bulunan bildirimleri dağıttı.

Bildiride "2009'un son gününde emekçi halkımızı zam yağmuruna tutan egemenler bunun yanında asgari ücreti açlık sınırının da altında 577 TL olarak belirleyip asgari ücreti bir lütf gibi sunmaya çalışmışlardır. Yapılan zamlara ve asgari ücretin belirlenmesinde her söylemlerinde 'teğet geçti' dedikleri ekonomik krizi bahane olarak sunmaktadırlar. Yaşanan ekonomik krizle beraber egemenler kendi yaratıkları krizin faturasını emekçi halkımıza ödetmeye çalışmaktadırlar. Hakları için mücadele edenlere tahammül edemeyip azgınca saldırmaktadırlar. İşçi ve emekçiler nezdinde mücadele bayrağını yükselten, direnişleriyle işçi sınıfının yolunu aydınlatan TEKEL işçilerinin yanında olmak tüm saldırılara karşı koymaktır" denilerek, işçi ve emekçilere dönük saldırılara karşı tüm emekçi halk birlikte mücadeleye çağrıldı. Bildirinin sonunda ise onurlu, haklı mücadelelerinde TEKEL işçilerinin yanında, onlarla beraber mücadeleyi büyütme çağrısında bulunuldu.

Buca'da Basın Açıklaması

İzmir'in Buca ilçesinde Ankara'da direnen TEKEL işçileriyle dayanışma yürüyüşü ve basın açıklaması yapıldı.

24 Ocak Pazar günü saat 15.00'de Buca'da yapılan yürüyüş "**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz, TEKEL işçisi yalnız değildir**" sloganlarıyla başladı. Yapılan yürüyüş esnasında çevre esnaflar ve evlerinin balkonuna çıkan vatandaşlar yürüyüşe ve direnişte olan TEKEL işçilerine alkışlarıyla destek verdiler. Yapılan basın açıklamasında konuşan bir TEKEL işçisi "TEKEL işçilerinin yan gelip yatmadığını, TEKEL'e yapılmak istenenin dünyadaki emperyalist tekellerin politikalarının hayata geçirilmesi içindir. Bizi 4/C'ye mahkûm etmek istiyorlar biz bunu kabul etmeyeceğiz ölmek var dönmek yok" dedi.

Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnisyatifi'nin örgütlediği eyleme **Alinteri** ve **Devrimci Hareket** de destek verdi. Eylem "**Ölmek var dönmek yok**" sloganı ile son buldu.

İzmir DDSB

Çalışan kadınların kendi dillerinden

YAŞAMA DAİR NOTLAR...

Üretim içerisinde yoğun bir sömürüye maruz kalan, işyerinde ve evde çifte sömürüyü her an karşısında bulan kadın işçiler krizle birlikte daha yoğun bir sömürüyle karşılaşılıyorlar. Böyle bir süreçte İstanbul Gülsuyu'nda yaşayan kadın işçilerden, kendi dillerinden yaşamlarını anlatmalarını istedik.

☘☘☘

◆ "Ben tekstil piyasasına ortaokuldan alınıp çalışmaya verildim. İlk günlerimde işi tam olarak kavrayamadığımdan kaynaklı sürekli fırça yiyordum. Daha sonraları işi öğrenmeye başlayınca sevmeye de başlamıştım. Makineyi öğrenmek istiyordum fakat acemi olduğum için makineyi bozarım diye çekiniyordum ve bu yüzden de azar işitiyordum. 18'li yaşlarıma girdiğim zaman bana çok iyi davranmaya başlamışlardı. Yüz olarak güzelleşmeye başlayınca evli olan ustama kadar tüm erkekler tarafından el üstünde tutulmaya başlamıştım. Fakat benden karşılık bulamayan ustam sonraları bana çok ters davranmaya başlamıştı. Ben de o iş yerinden çıkıp başka bir yerde işe başladım. Orda da patronum tarafından rahatsız ediliyordum. Oradan da çıkıp başka yere girdim ama sonuç değişmedi. Patronlar değişiyordu fakat davranışları, yaklaşımları değişmiyordu. Baktım ki çevremde rahat bırakılmıyorum ben de evlendim. 2.5 yıl sürdü evliliğim. İlk zamanlarda iyi gidiyordu evliliğim, eşim de tekstil işçisiydi. Çalıştığı yerde parasını alamayıp kirayı ödeyememe durumumuz olunca evde tartışmalarımız başladı ve sonrasında boşandık. 1.5 yaşındaki oğlumu da mahkeme kararıyla almıştım fakat bundan sonra hayatım daha zor olacaktı. Çünkü daha fazla çalışmam ve öğluma bakmam gerekiyordu.

Çalışıp oğlumu büyütüyorum. Bu sefer de dul olmam zorluyordu işi. Dul olduğumu öğrenenler bana daha farklı davranıyor, art niyetli yaklaşıyorlardı.

Hepsinden önemlisi 10 yıllık makineciyim ama sigorta girişim bile yok. Önceleri sigortalı olduğumu zannediyordum ama sonradan öğrendim olmadığımı ve yapacak bir şeyim de yok. Çünkü evimi kendim geçindiriyorum, tek başıma öğluma bakıyorum. Bu yüzden çalışmak, çalışmak, daha fazla çalışmak zorundayım hem de hiç sesi çıkarmadan..."

☘☘☘

◆ "Ben tekstilde çalışan bir kadınıym. Burada işçiler günde 11-12 saat çalışmaktalar. İşçilerin % 60'ından çoğu sosyal güvenceden yoksun, aşırı yorgunluk, zorunlu

mesai, uzun çalışma saatleri, baskı ve hakaret alarak çalışıyorlar. İşçilerin çoğu ilköğretim mezunu ve yaş ortalamaları 18 ile 25 arasında, ortacıların yaş ortalaması ise 13 ile 15 arasında değişiyor. Birçoğu zorunlu olarak çalıştırılıyor ve aldıkları ücretlerle (250, 350 TL) ailelerini geçindiriyorlar. Çoğumuz kadını ve hiçbir sosyal yaşantımız yok. Sabah 8.30'da başlayıp akşam 20.00'de iş bırakıyor ve haftanın 6.5 günü çalışıyoruz ve ekstra gece mesaisine bırakıyoruz. İş yerlerinde bizim için ayrı tuvaletler yok, erkeklerle aynı tuvaleti kullanmak zorundayız. Tuvaletler de temiz olmadığından ve pek temizlenmediğinden resmen hastalıklara davetiye çıkartıyoruz. Ayrıca bu ihtiyaç da işte "zaman kaybı" olarak görülüyor patronun gözünde. Çoğu atölyelerde zaman kaybı olmasın diye ayna bile bulunmamaktadır.

Sigortamızın olmaması hiçbir sağlık hakkından yararlanamadığımızın göstergesidir. Ayrıca aynı sektörde çalıştığımız erkek işçilere göre daha az maaş almaktayız. En ufak bir hak talep ettiğimizde ise hemen kapı gösteriliyor. Çoğumuz herhangi bir hak talebi için söylemeye bile cesaret edemiyoruz. Çünkü tekstil sektöründe yoğun bir iş gücü var ve çok düşük ücretlerle çalışacak yığınla işsiz kapıda bekliyor.

Atölyelerimiz çok sağlıksız, yemekhaneler, tuvaletler, çalıştığımız alanlar çok kirli. Ama hastalıktan kaynaklı izin istediğimizde büyük sorun oluyor ve gelmediğimiz ya da izinli olduğumuzda günlük olarak maaşımızdan kesinti yapıyor. Maaş günü geldiğinde de maaşlar hep geciktiriliyor. Kimse düşünmüyor kiracı olanları, çocuk sahibi olanları ve evine birkaç lokma ekmek götürmek isteyenleri..."

☘☘☘

◆ "Eve destek amaçlı temizlik işlerinde çalışıyorum. Eşim 600 TL alıyor ve kiramız 350 TL, elektrik-su derken ay sonunda elimizde para kalmıyor. İki kızım okula gidiyor ve bazen ekmek bile almakta zorlanıyoruz. Şirket temizliğine gittiğimizde günlük 20-30 TL alıyoruz ve paramız bir ay sonra veriliyor. Sabah 8'den akşam 9'a kadar yemek arası, çay molası vermeden köle gibi çalıştırılıyor. Çok yüksek binaların camlarını siliyor, jiletlerle camdaki pislikleri kazıyor ve neredeyse tırnaklarımızla yerleri temizliyoruz. Bazen akşama kadar ayaklarımız su içinde kalıyor ve bazen de ellerimiz morarıyor. Sürekli gidersek sigorta yapıyor ama yol-yemek parası verilmiyor. Ayrıca genellikle sürekli çalıştığımız işler de çıkmıyor."

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

MODERN KÖLE PAZARLARI: ÖZEL İSTİHDAM BÜROLARI

Kölelik Yasası olarak bilinen Özel İstihdam Büroları ile ilgili düzenleme işçi örgütlerinin tepkisi üzerine “olgunlaştırıldıktan sonra” meclise tekrar getirilmek üzere torba yasadın çıkarıldı. **TEKEL işçilerinin direnişi, itfaiyeciler, belediye işçileri, eczacılar, doktorların eylemleri derken hükümetin yeni bir direniş sürecini göze alamadığı anlaşılıyor. Ancak hükümetin fırsatını bulduğunda bu yasayı tekrar gündeme getireceği biliniyor.** Sözkonusu düzenlemenin bilinmesi, tekrar gündeme getirildiğinde oluşturacağımız karşı koyuş nedeniyle önemlidir. Geri çekilen düzenlemenin neler içerdiğine daha yakından bakalım.

4857 Nolu Kanununun 90. Maddesi; “İş arayanların elverişli oldukları işlere yerleştirilmeleri ve çeşitli işler için uygun işçiler bulunmasına aracılık görevi Türkiye İş Kurumu ve bu hususta izin verilen özel istihdam bürolarınca yerine getirilir” ibaresini içerir. Avrupa uyum yasaları çerçevesinde getirilen bu yasal düzenlemeyle iş ve işçi bulmaya aracılık adı altında köle pazarları kurulmasının yasal çerçevesi oluşturuldu.

Yasanın, istihdam faaliyetinin yalnız devlet eliyle yürütülmesi (sanki çok fazla yürütülüyor gibi) zorlaşmakta olduğundan çıkarıldığı öne sürülüyor. İşsizliğe çözüm olarak geçici ve güvencesiz çalışmayı ortaya koyan yasa, bu işsizlikte çok doğal bir durummuş ya da bir lütufmuş gibi gösteriliyor. Ancak yasanın emekçileri çok daha ucuz bir işgücü konumuna getirmeyi amaçladığı ve sermayenin çıkarlarına hizmet ettiği biliniyor.

Bu yasayla geçici işler için işverene işçi kiralamanın önü açılacak. İşveren bu işçiler (kiralanan işçiler) için maaş, pirim ya da kıdem tazminatı ödemek zorunda kalmayacak. Aradaki “aracı kurum” diye söylenen **asalak kuruluşlar (istihdam büroları)** işçi buldukları gerekçesiyle büyük kazanç elde edecekler. Yani hükümet özel istihdam bürolarına, işverenle işçiler arasında geçici iş ilişkisi kurduğu için para kazanma imkânı getiriyor. Buradan anlaşılıyor ki devletin kendi görevi olan istihdam etme (“işçilerle işverenin birbirleriyle ilişki kurmaları”) için devlet yeni bir kuruluş icat edip işin içinden sıyrılıyor. Bu yasal düzenlemeyle AKP hükümeti işçilerin haklarını gasp ettiği gibi yandaş istihdam bürolarına da rant sağlıyor. Böylece devlet köle pazarı kurarak yeni bir sektör yaratmış oluyor.

İşveren işçiye ihtiyaç duyduğunda özel istihdam bürosuna başvuracak, büro elemanı işverene gönderecek, işçinin pirim ve maaşını ise işveren değil istihdam bürosu ödeyecek. İşveren işçiye kıdem ve ihbar tazminatı gibi ödemeler yapmayacağı için istihdam etmekten çok kiralama olacak. Altını çizmek gereken nokta işte tam da bu noktadır. **İstihdam bürosu diye kurulan bu ku-**

ruşlar istihdam yaratmak bir yana, işçileri pazarda satarak kâr elde etmeyi ve daha yoğun sömürüyü amaçlıyor.

İstihdam büroları kurulurken ILO’nun 181 sayılı özel istihdam bürolarına ilişkin sözleşmesinin (Türkiye daha kabul etmemiştir) ilgili 188 sayılı tavsiye kararlarına da uyulmamaktadır. İşçilerin sosyal ve özlük hakları güvence altına alınmamaktadır.

Sözleşme’nin güya(!) güvence altına aldığı ana hususlar şu şekilde sıralanabilir:

- *Özel istihdam bürolarının ruhsata bağlanması*

- *İstihdamdan yararlanmada fırsat eşitliği ve eşit davranılması ve ayırım gözetilmemesi*

- *İşçilerle ilgili kişisel bilgilerin korunması*

- *İlgili işçilerden herhangi bedel/para alınmaması*

- *Çocuk işçiliğine izin verilmemesi*

- *Göçmen işçilerin korunması*

- *Şu konularda ilgili işçilerin korunması ve özel istihdam büroları ile kullanıcı işletmeler arasında sorumluluğun bölüştürülmesi :*

Örgütlenme ve Toplu Pazarlık Hakkı

Asgari ücret

Çalışma süresi ve diğer çalışma koşulları

Sosyal güvenlikle ilgili yasal haklar

Eğitimden yararlanma

İş sağlığının ve güvenliğinin korunması

Tazminat ödenecek haller

İş kazaları ya da hastalıkları

İflas ve aciz hali

Analğin ve ebeveynliğin korunması

- *Büroların ahlaka aykırı uygulamalarının önlenmesi (Tavsiye Kararı 188)*

- *Gerektiğinde yazılı iş sözleşmesi, hiç değilse, işçiler göreve fiilen başlamadan önce istihdam koşulları konusunda bilgilendirilmelidir (Tavsiye Kararı 188)*

- *Kullanıcı işletmenin işçilerinin grevde olması halinde, yerlerine başkalarının çalıştırılmaması (Tavsiye Kararı 188)*

- *Özel istihdam büroları kendilerine bağlı işçilerin kullanıcı işletmelerce istihdamını engelleyemez.*

- *Özel bürolar ile kamu istihdam hizmetleri arasındaki ilişki (Tavsiye Kararı.188)*

Yukarıda aktarıldığı gibi bazı haklar güvence altına alınıyor gibi gözükse bile sosyal yaşam ve çalışma yaşamı ile ilgili maddelere açıklık getirilmemiştir. İşsizliğin bu kadar yaygın olduğu, patronların daha fazla kâr için yasaları hiçe saydığı bir ülkede, sözkonusu düzenlemelerin çalışma hayatını daha fazla parçalayacağı ve kuralsızlaştıracağı açıktır. İşçi sınıfı alt işveren/taşeron vb. uygulamalar içerisinde olduğu gibi hakları konusunda dolambaçlı yollara sevk edilecektir.

19 ilde yüzlerce köle pazarı kuruldu ve bunlar işçi kiralarak kâr elde ediyorlar. Traktör, biçerdöver değil insan kiralarak para kazanıyorlar. Burjuva basın da “**binlerce kişi istihdam edildi**” gibi haberler yayınlıyor. Hâlbuki işçiler en fazla 6 ay kiralandıkları bu işlerde daha uzun süre çalıştırılmıyorlar. Çalıştırılma süresi en fazla 6 ay daha uzatılabiliyor. İşte tam da burada işçilerin geçici süreli olarak kapitalistlerin ihtiyaçlarına göre kullanılması ve patronların köle sahibi mantığıyla işçi kiralamasının yolları açılmaktadır. Patronun denetlenmediği, işçi sağlığı ve iş güvenliği noktasında işverene hiçbir sorumluluk verilmediği, tümüyle patronların çıkarlarını düşünen bir uygulamadır bu.

Özel İstihdam Büroları aracılığıyla, işverenler için “sabıkalı” devrimci, mücadeleciler işçilerin daha baştan engellenebileceği, bu işçilerin işe alınmalarının engellenebileceği de akıldan çıkarılmamalıdır. İşçi sınıfını öncülerinden koparmanın ve onu daha da örgütsüz bırakmanın bir aracı olarak da özel istihdam büroları işlev kazanmaktadır.

Hükümet Daha Kapsamlı Saldırıları İçin Fırsat Kolluyor

Sözkonusu düzenleme şimdilik meclisten çekildi. Hem bu düzenlemenin hem de daha kapsamlı saldırıların ileride tekrar gündemimize geleceği bugünden bellidir. **Başbakan’ın işçi ve memur arasındaki yasal ayrımlara dikkat çekerek Avrupa’yı örnek vermesi ve tümünün “çalışanlar” olarak düzenlenmesi gerektiğini savunması, hükümetin daha kapsamlı saldırılara hazırlandığını göstermektedir.** İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ve örgütlenmesinin ortaklaşmaması için her türlü yapay ayrımı yaratmaktan geri durmayan egemenler şimdi bu ayrımların muhalifi gözükyüyorlar. Oysa dün kendi çıkarları için bu ayrımları yaratanlar bugün ise karşı çıkıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçileri düşünmedikleri kesin. İşçi, memur, kadrolu, taşeron, sözleşmeli... tüm çalışanların en alt düzeyde ücret ve hak düzeyinde tutulmasının amaçlandığı açıkça belli olmaktadır. Hükümetin “çalışanlar” tanımlamasından anladığı, somut uygulamalarından da görüldüğü gibi; güvencesiz, örgütsüz, en düşük ücretle kölece çalışmaya mahkum edilmiş işçi ve memurlardır.

İşçi sınıfı bu oyuna gelmeyecektir. TEKEL işçilerine 4-C statüsünü, itfaiye ve belediye işçilerine taşeronu dayatan hükümet tüm işçi sınıfını güvencesiz ve sendikasıız kılmanın taşlarını döşemektedir. Bu sorun TEKEL ve belediye işçilerinin olduğu kadar memurların, güvencesiz işçilerinin ve işsizlerin de sorunudur. İşçi sınıfının herhangi bir bölümünün yaşadığı hak kaybı, en alttakilerin çok daha kölece çalışmasının ve işsiz kalmasının adımları demektir. Bu nedenle mücadelenin hep birlikte, tüm işçi sınıfı ve emekçilerin katılımıyla büyütülmesi önemlidir.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Belediye işçilerinin mücadelesi sürüyor

Ümraniye Belediyesine bağlı olan Sarıgazi, Yenidoğan ve Samandıra 2009'da gerçekleştirilen seçimle beraber Sancaktepe Belediyesi olarak birleştirildi. Yeni belediye yönetimi sadece Sarıgazi Belediyesi'nden gelen işçilerin toplu iş sözleşmesini uygulamadı. Belediye çalışanlarının konuyu çözmek için sunduğu öneri ilk olarak kabul edilmiş olsa da olumlu yanıt alınmadı.

Bu sorunlar nedeniyle ilk defa 16 Aralık 2009 Çarşamba günü Sancaktepe Belediyesi önünde uyarı eylemi yapıldı. DDSB ve YDG okurlarının dövizleri ile katıldığı eyleme diğer devrimci kurumlarda destek verdi. Eylem basın açıklaması ile sona erdi. DİSK Genel İş 2-3 Nolu Şube üyeleri ise eylemlikleri ile mücadelelerine devam edeceklerini bildirdiler.

Sarıgazi DDSB

DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Şahan İlseven: Ya Hep Beraber Kaybederiz, Ya Hep Beraber Kazanırız!..

“Şube olarak örgütlü bulunduğumuz Kadıköy, Kartal, Ataşehir belediyelerindeki çalışmalarımızı değerlendirdiğimizde özellikle Ataşehir’i ele almak gerekiyor. Yeni belediye olmasından dolayı 185 işçi arkadaşımız da Ataşehir’e geçmiş oldu ve yetkiyi Genel-İş Sendikası almış oldu. TİS döneminde işverenler ile çok çetin görüşmeler yapıldı. Bize en son dayattıkları zorunlu emekliliği iki temsilci arkadaşımızı da dâhil ederek gerçekleştirdiler. Bu yetmedi sözleşme devam ederken “yevmiyeleri düşürecek, ikramiyeleri kaldıracak ve idari maddeleri kabul etmeyeceğiz” gibi anlayışlarla karşımıza çıktılar. Biz sendika olarak kabul etmeyince de sözleşme tıkanmış oldu.

Kadıköy’de sözleşme dönemi başlayacak. Elbette ki Kadıköy’de de sıkıntılar var. Alacakların

ödenmesi noktasında Belediye Başkanı’nın bu ay içerisinde bunları bitireceğine dair söylemleri oldu. Ödemelerin bir kısmını da yaptı, dileriz diğerlerini de bitirir ve sözleşmeyi iyi bir şekilde noktalamış oluruz.

Biz işlerin sadece TİS ile sonuçlanmayacağını da görüyoruz. Örgütlü bulunduğumuz Kartal’da işçilerimiz deneyimleri ve mücadeleci yapılarından dolayı birlikte hareket etmenin önemini kavramış durumdadır. Deneyimleri var, geçmişte yaşadıkları birçok mücadeleden başarı ile çıkmışlardır.

Bu süreçte TEKEL işçilerine Kartal, Kadıköy, Ataşehir ve Maltepe’de örgütlü olduğumuz üyelerimiz ile birlikte iki saat iş bırakma eylemi ile desteğimizi sunduk. **Gelinen noktada ortak mücadelenin önemini çok iyi kavramalıyız; aksi halde zor günler bizi beklemekte. Ancak her alanda mücadeleyi birleştirerek sonuç alabiliriz.** Ya hep beraber kaybederiz ya hep beraber kazanırız!..”

Milyonlarca Emekli Bir Kez Daha Hayal Kırıklığı Yaşadı

Hükümetin emekli maaşları arasındaki eşitsizliği azaltacağız ve emeklilerimizi rahatlatacağız söylemi ile uygulamaya koyduğu İntibak Yasasına tepki gösteren DİSK’e bağlı **Emekli-Sen** üyeleri **28 Ocak** tarihinde Bakırköy Mado önünden Bakırköy meydanına yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını okuyan Şube Yönetim Kurulu Üyesi **İlhami Tağı**; “%75’i açlık sınırının altında aylık alan emeklilere yapılan maaş artışları, zamlar furusuyla girdiğimiz 2010 yılında, cebimize girmeden fazlasıyla geri alınmıştır. Başbakanın 5 Ocak’ta açıkladığı artışlarla SSK ve Bağ-kur emeklileri arasındaki eşitsizlikler giderilmedi gibi, %2,5 artışa mahkûm edilen Emekli sandığı emeklileri de yok sayıldı. Zaten biz sorunun emekli maaşları arasındaki farka indirgenerek tartışılmasını doğru olmadığını düşünüyoruz. Bu propaganda ile emekliler karşı karşıya getirilmek istenmektedir” dendi.

Eğitim Emekçileri Örgütlenerek Engelleri Aşacak

Yıllar süren eğitim sürecinin ardından kadro alamayan gençler hayata dair umutlarını ve beklentilerini bir kenara bırakın günlük yaşamda da beklentilerini asgari düzeyde tutmak zorunda kaldılar. Öğretmen olmak için okunan onca senenin ardından girilen KPS sınavı sonucu atanamayan öğretmenler ya sözleşmeli olarak çalışmak zorunda kalıyor ya da ücretli öğretmen olarak...

Bunların dışında özel sektörde çalışmak zorunda kalanlar ise dersane öğretmenleri olarak karşımıza çıkmaktadır. İster ücretli olsun ister sözleşmeli veya dersane öğretmeni, mevcut sistemde içinde yaşadığı sıkıntıları çözmeye aşamasında yalnız kalmaktadır. Bu durum özellikle dersane öğretmenleri ve ücretli öğretmenler arasında daha sık görülmektedir. Mevcut sendikal anlayış içerisinde kamu çalışanları yani kadrolu öğretmenlerin örgütlenmesi sağlanmış ve diğer alan öğretmenleri bunun dışında tutulmuştur.

Türkiye’de bugün 19 çeşit öğretmen vardır ve bu durum öğretmenler arasında rekabet yaratmak ve onları yalnızlaştırmak amacına hizmet etmektedir. Yaşanan tüm sıkıntıları birlikte çözmek ve öğretmenleri biraraya getirmek amacıyla **Eğitim Emekçileri Derneği** adında şu an varlığını devam ettiren bir dernek mevcuttur. Bunun dışında EED’nin de çalışmalarına katıldığı **Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu**

(AYOP) aktif olarak faaliyetlerde bulunmaktadır.

Dershaneçiliğin yani özel sektör eğitiminin ortaya çıkışı, başka bir deyişle okulların piyasaya sunulması sonucu, özel sektör çalışanı olarak ortaya çıkan eğitim emekçileri, yaşadığı sıkıntılar ve bunların çözümü konusunda yalnız kalmıştır. Sistemin dayatmaları ile birlikte daha fazla emek ve daha az ücret karşılığı yaşam mücadelesi veren öğretmenlerin sorunlarının çözümü noktasında sendikalaşma hakkı bir yana dernek veya platform dahi bulamamışlardır. Bugün özel eğitim merkezlerinde eğitimden anlamayan kişiler aracılığıyla, ellerindeki sermayeyi daha fazla kâr için kullanan patronlar yaratılmıştır. Yaşanan bu durumun çözümü konusunda Eğitim Emekçileri Derneği, çalışmalarıyla yadsınamaz bir gerçeklik kazanmıştır. Dernek çalışmaları daha çok dersane öğretmenleri üzerinde yoğunlaşmasına karşın ücretli öğretmenler konusunda da çalışmalar yürütülmektedir.

Eğitim emekçilerinin daha güçlü örgütlülükler yaratması, sorunlarının çözümünde belirleyici bir yerde durmaktadır. Yasalarla getirilen engelleri aşmak ve eğitim emekçilerinin gücünü örgütlemek için Eğitim Emekçileri Derneği’nin çalışmalarına aktif katılımımız önemli bir yerde durmaktadır.

Ankara’dan Bir Eğitim Emekçisi

Ankara’da AYÖP Mitingi

Ataması yapılmayan öğretmenler, kendilerini işsizliğe mahkûm eden Milli Eğitim Bakanlığı’na karşı **31 Ocak 2010** tarihinde Ankara’da miting düzenledi. Öğretmenler, **“Taleplerimiz karşılanmazsa, bahar aylarında büyük eylemler ve ölüm orucu gündemde”** diyerek hükümeti uyardılar.

Çok sayıda ilden çıkan KPSS mağduru işsiz öğretmen, Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu’nun (AYÖP) öncülüğünde Abdi İpekçi Parkı’nda bir araya geldi. Milli Eğitim Bakanlığı’nın Şubat atamalarını iptal etmesi protesto edildi. Ataması yapılmayan öğretmenler, Bakan Nimet Çubukçu’ya Haziran ayında sayısı 300 bini bulacak işsiz öğretmeni nasıl istihdam etmeyi planladıklarını sordu.

Şimdiye kadar 11 KPSS mağdurunun işsizlik nedeniyle psikolojik sorunlar yaşadığı ve intihar ettiği dile getirilen mitingde, TEKEL işçileri adına da konuşma yapıldı. Miting kendisi de bir öğretmen olan **Nurettin Rençber** ve atanamayan öğretmenlerin söylediği müzikler eşliğinde çekilen halaylarla devam etti. Mitinge katılanlar, mitingin ardından direnişlerinin 48. gününde bulunan TEKEL işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Abdi İpekçi Parkı’nda kortej oluşturan işsiz öğretmenler, sloganlarla Sakarya Caddesi’ne kadar yürüyüş düzenledi.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu kuruldu

Uzun zamandır Ankara'da direnişte olan Tekel işçileri, direnişlerinin 40. gününü geride bırakırken Ankara'da bulunan devrimci-demokrat kurumlar tarafından **Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu** kuruldu.

DDSB'nin de içerisinde bulunduğu platform Ankara'nın emekçi semtlerinde yaşayan insanların dikkatini Tekel direnişine çekmek ve işçilerle dayanışmayı artırmak amacıyla çalışmalarına başladı.

Bu doğrultuda **22 Ocak** akşamı Yüksel Caddesinde toplanan platform bileşenleri Tekel işçilerini ziyaret etti. Platform buradan içerisinde çeşitli sendika ve meslek odalarının yer aldığı Emek Platformu'yla AKP önüne yürüdü.

23 Ocak akşamı ise Tuzluçayır'da bir eylem örgütlendi. Tek Mezar Parkı'ndan yürüyüşle başlayan eylem Tuzluçayır Meydanı'nda

yapılan basın açıklaması ile devam etti.

"Dünyayı yaratan ellerimizdir, dünyayı değiştirecek örgütlülüğümüz olacaktır" denilerek Mamaklı işçi ve emekçilere seslenen eylem açıklamanın ardından atılan sloganlarla son buldu. Eyleme genel katılımın düşük olmasına rağmen **DDSB**'nin katılımı oldukça yoğundu.

27 Ocak akşamı Tuzluçayır semtinde **TEKEL** işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için yeniden bir araya gelen platform Süleyman Nazif İlköğretim Okulu önünde toplanarak, buradan Tuzluçayır Meydanı'na yürüyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Mamaklı emekçilere kurtuluşun birlikte bir mücadele hattı örmekten geçtiğinin vurgulandığı eylem buradan tekrar sloganlar ve sesli ajitasyonlar eşliğinde mahalle aralarında yapılan yürüyüşle son buldu.

(Ankara DDSB)

Taşeron işçilerden belediye ve milletvekilini protesto

CHP'li Büyükşehir Belediyesi'nin işten çıkardığı park ve temizlik işçileri, belediye önünde eylem yaptı. Belediye başkanı Aziz Kocaoğlu'nu verdiği sözlerini yerine getirmeye davet etti. 31 Aralık günü işten atılan MNA ve Vira taşeron şirketleri işçileri, 11 Ocak'ta Konak'taki Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaptı.

Belediye binası önünde işçiler adına açıklama yapan Necati Beytaş, 31 Aralık'tan itibaren iş akitlerinin feshedildiğini belirtti. "Her yıl olduğu gibi bu yılda da yeni yıla işsiz, açsız girdik" dedi.

Taşeron işçisi Beytaş, CHP'li milletvekillerinin İstanbul ve Ankara'da direnen itfaiye ve **TEKEL** işçilerine verdiği desteğe dikkat çekti. "CHP'li milletvekillerimiz neden kendi belediyelerinde çalışan biz taşeron işçilerin sorunlarının çözülmesi yönünde de aynı çabayı harcamıyorlar?" diye sordu.

Esenyurt'ta Direniş Sürüyor, Mücadele Büyüyor!

AKP'li Esenyurt Belediyesi tarafından işten atılan işçiler 170'li günlere ulaşan direnişlerini Belediye İş 2 Nolu Şube öncülüğünde sürdürüyorlar. İşe iade davasını kazanan işçiler haklarını almak ve sendikal örgütlenmeyi sağlamak amacıyla mücadelelerinden vazgeçmiyorlar.

Belediye işçileri **23 Aralık 2009** tarihinde Boğaziçi Köprüsü'nü trafiğe kapatarak bir eylem gerçekleştirdi ve seslerini halka duyurdular. Eylemde Şube Başkanı **Hasan Gülüm**'ün de aralarında olduğu 15 işçi ve sendikacı gözaltına alındı.

Genellikle her hafta gerçekleştirdikleri belediyeye yürüme eylemlerini 26 Aralık 2009 günü direnişlerinin 131. gününde sendikaların ve aralarında **DDSB**'nin de bulunduğu kurumların desteğiyle kitlesel bir şekilde bir kez daha gerçekleştirdiler.

Belediye işçileri **22 Ocak 2010** tarihinde, Türk-İş'in aldığı 4 saatlik iş bırakma eylemi dolayısıyla Esenyurt'ta yine kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşe İstanbul Büyükşehir Belediyesi işçileri, Bakırköy, Zeytinburnu ve Avcılar Belediyesi işçileri katıldı. Tüm Bel-Sen Bakırköy temsilciliği de bir pankartla eyleme katılanlar arasındaydı.

26.12.2009 günü saat 17.00'da Esenyurt Güney Kültür Merkezi'nde **Direnişçi İşçiler Konuşuyor** adıyla bir panel düzenlendi. İlginin oldukça yoğun olması nedeniyle solon dışında da işçiler kaldı. Paneli Esenyurt Belediye İşçileri, Entes, Sinter ve Esenyurt Kağıt İşçileri ile çok sayıda kurumdan emekçiler izledi. Panele Sabiha Gökçen ve diğer direnişçiler de çağrıldı.

Marmaray İşçileri Direnişlerini Büyütüyorlar

Marmaray Projesi'nin arkeolojik kazı çalışmalarını yapan taşeron firma Polat Deniz İnşaat'ta çalışan işçiler, haklarını talep ettikleri için işten atıldılar ve direnişe geçtiler. Üç yıldır maaşlarına zam alamayan, patronun 1 TL'lik zam önerisiyle karşılaşan işçilerden 20 tanesi işten atıldı. Direnişlerinin 20. gününü geride bırakan işçiler, taşeron firmasının yanı sıra Taisei-Gama-Nuroil ile Çalışma Bakanlığı

ve Demiryolları, Limanlar ve Hava Meydanları Genel Müdürlüğü'nün de sorumlu olduğunu belirtiyorlar.

Yenikapı'daki şantiye önünde direnişlerini sürdüren işçiler, **4 Şubat**'taki grev eylemine de katılarak

TEKEL işçilerine destek oldular. Marmaray işçileri direnişlerini büyütme çaba harcarırken sendikaların, ilerici kurumların ve halkın desteğini bekliyorlar.

İtfaiye İşçileri Taşeronlaşmaya Karşı!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait **BİMTAŞ** bünyesinde çalışan ancak ihalenin taşeron bir şirkete verilmesi üzerine 2010'a işsiz giren itfaiyeciler haklarını geri almak için 25 Aralık'ta itibaren İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde çadır kurarak eyleme geçmişti. Eylemlerinin ilk günlerinde polis saldırısına maruz kalan itfaiye çalışanlarının eylemleri devam ederken, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden ise farklı açıklamalar geldi. Son olarak, "Belediye Başkanı Kadir Topbaş'tan özür diledikleri ve işlerine geri döndükleri" haberlerinin çıkmasına tepki gösteren işçiler, küçük bir grubu basın karşısına çıkararak belediyenin direnişlerini kırmaya çalıştığını belirtti.

İşçilerle dayanışmak için, **5 Ocak**'ta Saraçhane'de düzenlenen basın açıklamasına binlerce kişi katılırken İtfaiye işçileri de **23 Ocak**'ta da Taksim'de eylem yaptı. Yaklaşık 500 kişilik grup, Taksim Meydanı'nda toplanarak İstiklal Caddesi'nde yürüdü.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

SİGORTASIZ ÇALIŞTIRILMA DURUMUNDA YAPILMASI GEREKENLER VE HAKLARIMIZ

İşçiler çalışmaya başladıkları andan itibaren SSK'lı olarak çalışmak zorundadırlar. Bu yasal bir zorunluluktur.

Patron işçiyi işe başlatmadan 1 gün önce SSK'ya bildirmek zorundadır. Ayrıca işçi her ihtimale karşı sigortaya (Ben şu işyerinde çalışmaya başladım) diye, 1 ay içerisinde kendisi bildirimde bulunabilir. İşçinin buna hakkı vardır.

Deneme süresi bir işçinin işyerine ve işine uyum sağlayıp sağlayamayacağını anlamak için geçen süredir. Ancak bunun sigortayla bir ilgisi yoktur. Patronlar işçileri sigortasız çalıştırmak için "Hele bir deneme süresini görelim de ona göre" derler. Patronların bu tutumu yasa dışıdır ve işçileri kandırmak ve oyalamak içindir. 2 aylık bir iş için bile bir işyerine girseniz patron yine sizi işe girmeden 1 gün önce SSK'ya bildirmek ve sigortalı çalıştırmak zorundadır.

İşe başladık, sigortalı olduğumuzu nereden anlayacağız?

Patron sizin çalışmaya başladığınızı bir bildirim formuyla sigortaya bildirir. Bu formda sizin imzanız olması gerekir. Eğer ilk defa sigortalı iseniz, size üzerinde sizin fotoğrafınız olduğu bir sigorta kartı vermeleri gerekir. Ayrıca patronun düzenlediği "Sigorta Bildirim Formu" nun bir örneğini size vermek zorundadır. Bu formda sigorta kurumunun formu aldığına dair kaşesi olur.

Patron her ay bir önceki ayın sigorta bildirgesini SGK'ya verip parasını ödemek zorunda. Ödenen primlerin kimlere ait olduğu da bu bildiriye yazılır. İşveren bu bildiriye görünür bir yere asmak zorunda. İşçi gidip oradan bakabilir. Ya da artık internet imkanı var. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın "www.calisma.gov.tr" internet adresinden sigorta sicil numaranızı girerek kendi durumunuzu görebilirsiniz. Fakat bu sitede son 4 aylık primleriniz henüz işlenmemiş olabilir.

Yasalara göre 1 yıl çalışan bir işçi kıdem tazminatı hakkı elde eder. Patronlar işte bu hakkı vermemek için ya işçiye bir çamur atarlar ve tazminatsız işten atmanın yollarını ararlar ya da işte bu girdi-çıkıtı denilen üç kağıtçılığı yaparlar.

Patron, 1. yılı dolmaya yakın işçilerin listesini yapar. Bunları daha 11 aylıkken işyerinden ayrılmış gibi sigortaya bildirir. Sonra keyfince tekrar

işe yeni girmiş gibi sigortasını yapar. Bu arada işten ayrılırken veya yeniden sigortalı olurken gerekli evraklarda işçinin imzası yerine sahte imzalar kullanır. Böylece işçi kıdem tazminatı hakkı dolmadan işten ayrılmış da sanki yeniden girmiş gibi olur. Kuşkusuz patron bunları kendisi yapmaz. Personel müdürlüğünde, muhasebede çalışan büro elamanlarına yaptırır. Buralarda çalışanlarına imalatta çalışanlarından her zaman üç kuruş daha fazla verir ki patronun yaptığı her türlü ahlaksızlığa göz yumsunlar.

Amaçları kıdemi artan işçilere kıdem tazminatı ödememek ve sigorta primi maliyetinden kurtulmak. Patron hem tecrübeli işçiyi çalıştırmayı ister hem de ona kıdem tazminatı ödemek istemez. Kıdem tazminatı biriken işçiyi patron sevmez. Örneğin 10 sene çalışan bir işçiyi patron çıkarmak istiyor. Ona 10 yıllık kıdem tazminatı ödemek zorunda. Ama 10 yılda 5 kere girdi çıktı yapsa ve en sonuncusunu da 1 yıl önce yapsa. Ona 1 yıllık tazminat öder. İşçi itiraz edince de "Yasal olarak yapacak bir şeyin yok. Git mahkemeye başvuru" der. İşçi de mahkemeye güvenmediği için 10 yıllık kıdem tazminatı alabileceken patronla pazarlığa girer. Patronun da beklentisi budur zaten. Ona üç beş kuruş da sus payı verir, mesele kapanır. İşçi hakkını aramazsa tabii...!

Sigorta primi belli bir oran üzerinden yatırılır.

yor. Brüt ücretin yaklaşık %14'ü işçiden %20'si patrone sigorta primi olarak kesilir. Ancak patron düşük prim ödemek için işçinin maaşını bordroda düşük gösterir. Örneğin 500 milyon alan işçinin maaşını bordroda asgari ücretten göstererek hem sigorta primini düşük öder hem de vergisini düşük öder, vergi kaçırmaya yani. Patron bunu kendisi için yapıyor.

Bunun işçiye ne zararı var?

İşçinin emekli maaşı ve emeklilik ya da işten ayrılma sırasında alacağı kıdem tazminatı sigortaya bildirilen ücreti üzerinden oluyor. Bu nedenle sigortaya düşük bildirim demek işçinin çok az kıdem tazminatı ve emeklilik maaşı alması demektir. Ayrıca İşsizlik Sigortası'ndan faydalanırken de bordroda yazan ücrete bakılıyor. Bu

uygulama işçilere yapılan en büyük haksızlıklardan biridir. Bir işçi yıllarca çalışıyor gelecekte emekliliğinde bir birikimin hayalini kuruyor. Ne yazık ki bu şartları kabul ettikçe biz işçiler için hep emeklilik hayal olarak kalacaktır.

Peki, işçiler sigortalı olmadıklarını, girdi-çıkıtı yapıldığını ya da sigortalarının eksik ödendiğini anladılar. Ne yapacaklar?

Bunu öğrenen işçi hemen Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne ve SGK Bölge Müdürlüğü'ne başvuracak. Bunun üzerine bu resmi kurumlar müfettişlerini göndererek işyerinde inceleme yaparlar. Veya eğer patron bunu yapmıyorsa onun yerine biz "bu işyerinde şu tarihte işe başladım" diyerek Bölge Çalışma Müdürlüklerine kendi kaydımızı yaptırmalıyız. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı "ALO 170 Kayıt Dışı İstihdam Hattı" diye bir çağrı merkezi kurmuş. Suç işleyen patronumuzu buraya ihbar edebiliriz. Sigortasız işçi çalıştıran işyerini buraya bildirdiğimizde bizlerden kimliğimiz istenmiyor, yani işten atılmaktan korkmamıza gerek yok.

Müfettişler geldi, patron dedi ki; "Ben bu adamı tanımıyorum, yalan söylüyor. İşçi orada çalıştığını nasıl ispatlayacak?"

Burada en önemli kanıt çalışma arkadaşlarıdır. Arkadaşlarını tanık olarak gösterebilir. Bir de işçiler işyerinde kendilerine verilen her türlü belgeyi mutlaka saklamalıdır. Bir fazla mesai çizelgesi, nöbet kağıdı, maaş zarfı vb. aklınıza ne gelirse mutlaka saklayın. Bu tür şeyler önemsiz gibi görülebilir ama ilerde bir sorun olduğunda mahkemede çok işe yararlar.

Müfettişler işçiyi haklı bulurlarsa fazla sorun olmaz. Bu raporla patrone bu eksikliği gidermesi istenir, gidermezse işçi iş mahkemesine dava açar. İşten çıkartıldıktan sonraki 5 yıl içinde bu davayı açma hakkı vardır. Mahkeme büyük olasılıkla işçiyi haklı bulur ve patrone bütün kayıplarını geri alır. Ama diyelim ki, patron müfettişleri ikna etti ya da müfettişler görevlerini düzgün yapmadılar. İşçinin bu durumda da mahkeme hakkı kaybolmaz. Bu sefer elindeki bütün kanıtlarla yine mahkemeye başvurabilir.

Peki, işçi patronu şikayet edecek ama şöyle bir durum var. Şimdi sigortalı çalışmıyorduk ya da bir haksızlığı gidereceğiz diye işimizden mi olacağız. Patron kendisine dava açan bir işçiyi işte tutmaz ki. İşçinin yine eli kolu bağlı olmayacak mı?

Her şeyden önce bu işçinin kendi kararı. İşçi haksızlığa boyun eğmemeli. Çünkü bütün hayatı boyunca çalışmak zorunda. Böyle haksızlıklar karşısında boyun eğerek çalıştığı sürece ne çalıştığı bir kıymeti oluyor ne de geleceğe bir yatırım yapıyor. Ayrıca bu durum karşısında yasal bir güvencesi de var. Yasa diyor ki; eğer bir işçi patronunu herhangi bir nedenle dava etmiş ve patron bu dava etme olayından sonra işçiyi işten çıkarmış ise bu "kötü niyetli" bir davranıştır. İşveren bu "kötü niyetli" davranış karşılığında diğer yasal haklarının yanında ihbar tazminatının 3 katı kadar "kötü niyet tazminatı" öder.

(Uidder ve sendika.org'dan yararlanılmıştır.)

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

TEKEL KIVILCIMINI YANGINA DÖNÜŞTÜRELİM!

4-C statüsüne, işsizliğe, sendikasılaştırılmaya ve güvencesiz çalışmaya karşı direnişlerinin 52. gününe giren TEKEL işçilerinin sesi bir günlük iş bırakma kararı ile ülke çapında bir eyleme dönüştü.

İstanbul'da Edirnekapı ve Eminönü'nden Saraçhane'ye yürüyen işçi ve emekçiler, "Her Yer TEKEL Her Yer Direniş", "Direne Direne Kazanacağız", "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" gibi sloganlarla TEKEL işçilerine destek olarak 4-C uygulamasına karşı çıktılar. Eminönü hattından gelen emekçiler vapur turnikelerinden ücretsiz geçerken, işçilerin yolu kapatması gerekçesiyle Unkapanı hattında polisle kısa bir çatışma yaşandı. Türk İş'e bağlı sendikalarından Belediye-İş, Yol-İş, Tes-İş, Tek Gıda-İş ve Türk Metal'in katılımı dikkat çekerken Eğitim-Sen, Dev Sağlık-Sen, Birleşik Metal İş de öne çıkan sendikalar arasındaydı.

Devrimci ve ilerici kurumlar Edirnekapı yönünden TEKEL işçileriyle dayanışmak amacıyla alandaydılar. **Devrimci Demokra-**

tik Sendikal Birlik (DDSB) kor-teji Edirnekapı hattında yer alan kurumlar arasındaydı. "Zafer, Örgütlenen, Birleşen, Direnen İşçi ve Emekçilerin Olacak" yazılı pankartıyla yürüyen DDSB'liler sık sık "TEKEL işçisi yalnız değildir", "Birlik mücadele zafer", "Direnen işçiler yenilmezler", "TEKEL'e Selam Direniş Devam" sloganlarını haykırdılar.

Alanda sendika yöneticileri tarafından basın açıklaması okunarak 4-C'ye karşı TEKEL işçilerinin direnişini destekleyen konuşmalar yapıldı.

İzmir

İzmir'de genel grev sabah erken saatlerinde başladı. Metro ve vapur seferleri haricinde toplu ulaşım durdu. Emekçiler 10.30'da Basmane Meydanı'nda toplanarak sloganlar eşliğinde eski Sümerbank önüne kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek", "İş ekmek yoksa barış da yok", "TEKEL işçisi yalnız değildir", "Her yer Ankara, her yer TEKEL" vb. sloganlar atıldı.

Yapılan basın açıklamasında daha çok AKP'nin politikaları eleştirildi. KESK'e bağlı sendikaların katılımının yoğun olduğu eyleme çeşitli kitle örgütleriyle birlikte on bine yakın kişi katıldı.

Ankara TEKEL Mitingi

Türk İş'in çağrısıyla 17 Ocak 2010 Pazar günü yüz bine yakın işçi ve emekçi Ankara'da bir araya gelerek AKP hükümetini, 4/C'yi, özelleştirme ve taşeronlaştırmayı protesto etti. TEKEL işçilerinin engellemelere rağmen kürsüye çıktığı mitingde Türk İş'e "Bizi Satanı Biz De Satarız" mesajı iletildi. Genel grev genel direnişin talep edildiği mitingde işçiler

"Ölmek Var Dönmek Yok" kararlılıklarını bir kez daha haykırdılar.

Mitinge direnişlerinin 153. gününde olan Esenyurt belediye işçileri ve itfaiye işçileri de katılarak destek verdiler. Onlarca sendika ve siyasi kurumun yer aldığı mitinde Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de "TEKEL, İtfaiye, Esenyurt, Kent AŞ, Sinter/Birlik Mücadele Zafer" ve "Zafer Örgütlenen, Birleşen, Direnen İşçi ve Emekçilerin Olacak" pankartlarıyla katıldı.

İstanbul-Tuzla

Ankara

TEKEL işçilerinin direnişinin merkezi haline gelen Ankara bu eylemde çok önemli bir yerde duruyordu. Oysa sendikalar bu konuda ciddi anlamda hazırlıksızdı. Aralarında DDSB'nin de olduğu **Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu** 12.30 olarak belirlenen miting saatini geç bir saat olarak değerlendirerek ve 11.00'de Kolej Meydanı'nda buluşma kararı aldı.

4 Şubat günü **Ankara Direnişteki İşçi ve**

Emekçilerle Dayanışma Platformu

ortak pankartının arkasında tüm bileşenler kendi pankartlarını açarak yürüdüler. Yürüyüş esnasında ortak pankartın önüne geçmek isteyen ve hasmane bir yaklaşım gösteren Halkevleri ile arbede yaşandı.

Dakikalar geçtikçe yoğun bir kalabalık eyleme katıldı. Ardından sendikaların gelmesiyle yürüyüşe geçildi ve ardından Ziya Gökalp Caddesi'ne geline. Burada hep bir ağızdan sloganlar haykırıldı, coşkulu ve kitlesel bir duruş sergilendi. Eylemin en coşkulu anları ise "Ölmek var dönme yok" sloganlarını haykıran TEKEL işçilerinin geliyordu. TEKEL işçilerinin alana girişi esnasında DDSB "Birlik mücadele zafer", "TEKEL işçisi yalnız değildir" yazılı kuşlamalar yaptı. İşçiler ise "Birlik mücadele zafer" sloganı ile karşılık verdiler. Saat 15:00'te ise hep birlikte Türk-İş'in önüne geçildi. Eylem burada sonlandırıldı.

4/C statüsüne karşı TEKEL işçilerinin direnişine tam katılımlı bir grevle destek veren Deri-İş Sendikası'na bağlı deri işçileri Tuzla Organize Sanayi'den Aydınlı'daki sendika binasına kadar kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sendika yöneticileri ve bazı işçiler daha sonra Saraçhane'deki eyleme katılarak destek oldular.